СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CVII П'ЯТНИЦЯ, 4 ЛЮТОГО 2000 ЧИСЛО 5 VOL. CVII FRIDAY, FEBRUARY 4, 2000 No. 5

Парляментська більшість обрала нових керівників Верховної Ради

Голова Верховної Ради України Іван Плющ

КИЇВ, 1 лютого. – Новим головою Верховної Ради України на сьогоднішньому пленарному засіданні парляментська більшість 255 голосами обрала Івана Плюща, його першим заступником - Віктора Медведчука і заступником - Степана Гавриша. Голосування проводилось поіменними бюлетенями. Народні депутати більшістю голосів (241) затвердили також "великий пакет" нових керівників профільних комітетів Верховної Ради України. Новообраних керівників парляменту привітав голова Координаційної ради парляментської більшости Леонід Кравчук, наголосивши на тому, щоб до 2002 року Верховна Рада працювала тільки так, аби "був привід вручати квіти". Керівництво Верховної Ради у новому складі приступило до виконання своїх безпосередніх обов'язків.

* * *

КИЇВ, 1 лютого. – У колі пікетуючих і посиленої охорони проводять засідання 157 народних депутатів з "лівих фракцій". Олександер Ткаченко, відкривши його у залі Верховної Ради, надав можливість виступити лідерам і бажаючим представникам комуністичної, соціялістичної, селянської фракцій і прогресивним соціялістам. З парляментської трибуни вони дали свою оцінку подіям, що відбуваються, висловили критичні зауваження на адресу керівників держави, які не втрутилися в ситуацію. Було зроблено заяви про те, що ліві фракції діятимуть згідно з Конституцією та чинним законодавством.

(ДІНАУ)

Ростислав Хом'як

„Лебедина пісня" Клінтона при бурхливих оплесках

ВАШІНҐТОН. - 27 січня увечорі Президент США Билл Клінтон виголосив звіт про становище країни, який став його „лебединою піснею", а присутні нагородили її бурхливими оплесками – більш як 100 разів.

Того вечора на спільній сесії Конґресу Сполучених Штатів 42-ий з черги Президент країни, восьмий – і останній – раз давав законодавцям звіт про становище в країні, про "стан унії," або союзу штатів, які 224 роки тому об'єдналися у незалежну державу, а одинадцять років пізніше прийняли Конституцію з метою створення "більш досконалого союзу" федеративної форми. Виступ Президента Клінтона передбачений Конституцією США, і ця ж конституція не дозволяє йому робити подібний виступ в майбутньому – 22-ий додаток до Конституції каже, що першу посаду країни можна займати тільки два рази. Через рік вже новий Президент звітуватиме про становище в країні.

Протягом сторіч звіт Президента на спільній сесії Сенату і Палати Представників набув значення традиції і перетворився на великий державний ритуал. Присутні у сесійній залі Палати Представників не тільки члени обох палат Конґресу, але й члени уряду, дипломатичного корпусу, звичайно (хоч не цього року) члени Найвищого Суду, спеціяльні гості і члени сім'ї Президента й віце-президента і, на всякий випадок, впродовж останніх неспокійних десятиліть, один член кабінету міністрів є відсутній. Якби на зібранні усього керівництва країни стався якийсь нещасливий випадок, неприсутній там член уряду може стати першою посадовою особою Сполучених Штатів. Цього року черга випа-

(Закінчення на стор. 6)

Генеральний секретар НАТО Дж. Робертсон відвідав Україну

Генеральний секретар НАТО Джордж Робертсон (ліворуч) та міністер закордонних справ України Борис Тарасюк під час зустрічі в Києві

З офіційною дводенною візитою в Україні перебував генеральний секретар НАТО Джордж Робертсон. Програму його візити склали зустрічі з Президентом України, прем'єр-міністром Віктором Ющенком, міністрами закордонних справ і оборони Борисом Тарасюком і Олександром Кузь-

(Закінчення на стор. 5)

Призначено нового Надзвичайного і повноважного посла України у США

КИЇВ, 28 січня. Глава держави Леонід Кучма указом призначив Костянтина Грищенка Надзвичайним і Повноважним послом України у Сполучених Штатах Америки. Іншим своїм указом Президент звільнив його з посади Надзвичайного і Повноважного посла України в Королівстві Бельгія, Великому Герцогстві Люксембург, Королівстві Нідерланди, Глави місії України при НАТО за сумісництвом та з посади Постійного представника України в Організації по забороні хімічної зброї.

Прес-служба Президента України - ДІНАУ

Нові асекураційні пляни Українського Народного Союзу

***Марта Лиско,** Головний секретар*

В новому тисячоліттї і з новим роком Український Народний Союз знизив вкладки на забезпечення на всі асекураційні пляни від 20 до 40 процентів – залежно від віку забезпечення та пляну. В найновішій книжці вкладок УНС взяв до уваги сучасні вимоги своїх членів і старався їх задовільнити. Базуючися на факті, що наші члени довше живуть, ми продовжили вік продажу забезпечення до 85 років. Одноразові грамоти будемо продавати до 90 років. Ми також знизили наші вкладки для некурців, зна-

(Закінчення на стор. 7)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Нова позика Світового банку

ВАШІНГТОН. – Світовий банк вирішив надати Україні нову позику на 18.29 млн. дол. для покращення енерґозбереження в наукових, медичних і культурних установах Києва. Цей проєкт має стати складовою частиною програми української влади, спрямованої на те, щоб до 2010 року приблизно на третину зменшити загальне споживання енергоносіїв в Україні. Передбачається, зокрема, установлення терморегуляторів приблизно в 1,300 будинках. Цей кредит Світовий банк надає на стандартних умовах терміном на 18 років з 6-річною відстрочкою платежів.

Посилюється соціяльний захист дітей

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма підписав Указ "Про додаткові заходи щодо запобігання дитячій бездоглядності". Мета документу – підвищення соціяльного захисту дітей і підлітків, які залишилися без батьківського піклування, забезпечення належного рівня профілактики правопорушень серед неповнолітніх. Створено Комісію з питань запобігання дитячій бездоглядності та соціяльної реабілітації неповнолітніх. Її головою призначено віце-прем'єр-міністра Миколу Жулинського. Президент України також зобов'язав керівників центральних та місцевих органів виконавчої влади сприяти посиленню профілактичної роботи з дітьми, створенню умов для соціяльної реабілітації неповнолітніх.

Росія повертає Україні 10 млн. долярів

КИЇВ. – Змішана українсько-російська комісія з співпраці ухвалила рішення про проведення до 31 березня перевірки залишків валютних коштів Зовнішекономбанку СССР, які належать юридичним особам України. Досі Росія не давала дозволу на переказ цих коштів. Згідно з заявою прем'єр-міністра України Віктора Ющенка найближчим часом Росія виділить 10 млн. дол. США в рахунок цілковитого погашення боргів перед Україною. У свою чергу Україна, яку представляє Укрексімбанк, проводить звіряння заборгованости на заморожених рахунках юридичних осіб. Ці заходи здійснюються в рамках ратифікації Україною "нульового" варіянту угоди щодо боргів і активів колишнього СССР.

УАПЦ готується до Помісного собору

КИЇВ .– Передсоборова комісія Української Автокефальної Православної Церкви визначилася з тематикою і датою проведення третього Помісного собору: він відбудеться 21-22 червня. Керуючий справами патріярхії УАПЦ архиєпископ Ігор повідомив, що на обговорення собору виноситься сім питань. Зокрема, буде дано оцінку православній парафії як осередку апостольського служіння Церкви. За даними Держкомрелігій, УАПЦ налічує понад тисячу парафій у той час, як насправді діють половина з них. На думку архієреїв УАПЦ, на соборі віруючі остаточно визначаться з кількістю і ефективністю діяльности парафій. Плянується також накреслити шляхи освітянської діяльности серед душпастирів, проаналізувати канонічну діяльність Церкви протягом десяти останніх років після її відродження. Обговорюватиметься також участь УАПЦ в екуменічному русі та загальноправославному діялозі. Буде возведено в сан святих нових подвижників віри Христової.

Звернення кримського меджлісу до Президента України

СІМФЕРОПОЛЬ. – Президія меджлісу кримськотатарського народу звернулася до Президента України з проханням "використати свої повноваження глави держави та гаранта дотримання Конституції України з метою посилення продержавних сил в автономії та недопущення розвитку подій за сценарієм лівих реваншистів". Меджліс стурбований розвитком політичної кризи в Автономній Республіці Крим. Аналіз поведінки деяких кримських політичних сил, ідеться у зверненні, свідчить про те, що заради утвердження влади вони можуть вдатися до дій, що ведуть до цілковитої дестабілізації суспільно-політичної ситуації на півострові.

Президент України на Світовому економічному форумі

КИЇВ .– Президент України Леонід Кучма бере участь у Світовому економічному форумі в Давосі, Швайцарія, де зібралися майже 2000 провідних політиків, менеджерів і експертів з багатьох країн. У рамках роботи цього форуму передбачені зустрічі Леоніда Кучми з керівниками Світової організації торгівлі, ряду чужоземних компаній та банків, заступником директора-розпорядника Міжнародного валютного фонду Стенлі Фішером, з главами держав, які перебувають на форумі.

Міжнародний авдит Національного банку України

КИЇВ. – Прем'єр-міністер України Віктор Ющенко заявив про готовність керівництва України та НБУ до проведення міжнародного авдиту в головному банку держави, щоб продемонструвати "бажання прозоро і відверто вести справи" з міжнародними фінансовими організаціями, сказав глава уряду під час зустрічі 31 січня з керівниками дипломатичних представництв в Україні країн "Великої сімки", ЕС, Еврокомісії, МВФ та Світового банку. Віктор Ющенко "не бачить здорового глузду" та "принципово не сприймає" звинувачення у незаконному використанні позичок Міжнародного валютного фонду у 1997 році, висунуті британською газетою "Файненшл таймс" на підставі заяв екс-прем'єра Павла Лазаренка.

Аварія на Донецькій шахті

ДОНЕЦЬК .– За інформацією Міністерства з питань надзвичайних ситуацій, на шахті державної компанії "Донвугілля" імені Скочинського 30 січня о 4 годині 47 хвилин стався раптовий викид вугілля і метану потужної сили. Безпосередньо в епіцентрі викиду опинилося чотирнадцять робітників. Дев'ятьох вивели на поверхню, п'ятеро з них перебуває під наглядом лікарів. Четверо – в задовільному стані відправлено додому. П'ятеро прохідників загинуло. Ця шахта є надкатегорійною щодо викидів газу. 4 квітня минулого року тут у результаті такої ж аварії загинуло 69 гірників. На підприємстві працює експертна комісія, котра має визначити доцільність подальшої експлуатації шахти.

Створено обласну організацію партії "Собор"

ВІННИЦЯ. – Тут відбулися установчі збори, на яких створено обласну організацію Української народної партії "Собор". Виступаючи на них, лідер партії, народний депутат України Анатолій Матвієнко підкреслив, що мета "Собору" – істотно змінити на краще ситуацію в країні. Одним з головних тактичних завдань "Собору" він вважає просвітницьку місію. Лише свідомі громадяни, на його думку, можуть будувати і підтримувати справді демократичну правову державу. Збори прийняли у члени УНП "Собор" понад 40 осіб.

В Україні триває епідемія грипи

КИЇВ .– За інформацією обласних управлінь охорони здоров'я, станом на 31 січня в Україні епідемією грипи охоплено Донецьку, Чернігівську, Вінницьку, Миколаївську, Житомирську, Полтавську, Луганську, Рівненську, Черкаську області та міста Київ, Симферопіль, Севастопіль, Херсон, Тернопіль. Наближається до епідемічного порогу захворюваність у Львівській, Кіровоградській, Запорізькій, Закарпатській, Івано-Франківській областях. З початку року в Україні захворіло на грипу та респіраторні інфекції понад 1 млн. 276 тис. осіб, з них близько 480 тис. дітей, а у м.Києві понад 163 тис. чол., з них близько 63 тис. дітей. Проводяться протиепідемічні заходи.

Чоловіки України об'єднуються у "Партію шанувальників жінок"

КИЇВ .– Установчий з'їзд нового Всеукраїнського громадського об'єднання "Партія шанувальників жінок" відбувся в Національному університеті культури і мистецтв. Основна мета партії, сказав на з'їзді її голова народний артист України Павло Зібров, – активізувати участь чоловіків у проведенні державної політики щодо захисту правових, соціяльних, економічних, національно-культурних та інших інтересів жінок. Осередки партії створені майже в усіх регіонах України.

Українські прикордонники вийшли на світовий рівень

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ. – Рішенням президії Міжнародної кадрової академії – члена Европейської мережі національних інформаційних центрів з академічного визнання і мобільности Ради Европи – Національну академію Прикордонних військ України імені Богдана Хмельницького прийнято колективним членом цієї академії і видано відповідний сертифікат. Визнання Академії українських прикордонників на світовому рівні сталося слідом за наданням їй минулого року Указом Президента України статусу національної.

Буря в Закарпатті

1 лютого, вночі, на території Закарпатської области через опади мокрого снігу та сильний вітер було пошкоджено 41 лінію електропередач, внаслідок чого залишилися знеструмленими 37 населених пунктів. Також порушилося електропостачання десятків населених пунктів у Львівській, Рівненській, Житомирській, Полтавській, Тернопільській, Черкаській областях.

(ДІНАУ)

ТІЛЬКИ ФАКТ

Верховна Рада Криму визнала роботу Ради Міністрів автономії незадовільною. За цю пропозицію фракції комуністів, у ході позачергової сесії парляменту автономії, проголосував 51 депутат.

◆

Книгу "Лідери бізнесу. Україна" за національною програмою "Лідери XXI століття" випустила Східньоукраїнська академія бізнесу. В ній названо сто імен найбільш яскравих представників ділової, політичної та науково-творчої еліти держави.

◆

В бібліотеці Української літератури в Москві відбулося засідання Українського історичного клюбу, на якому розглядалися заяви на участь у четвертій Міжнародній науковій конференції, яка відбудеться 8 квітня 2000 року.

◆

Міністри фінансів країн Европейського союзу обговорили обставини безпрецедентного зниження курсу евро по відношенню до американського доляра. Міністри визнали, що введена рік тому єдина европейська валюта перебуває нині не в найкращому стані, а економічний бум у США не залишає надій на його покращення найближчим часом.

◆

Президент України підписав Указ про створення Кримського міжнародного підсупутникового полігону, який сприятиме забезпеченню національної економіки і оборонного комплексу високоякісною інформацією про небезпечні екологічні, техногенні, погодні явища.

◆

Леонід Кучма доручив Кабінетові Міністрів у шестимісячний термін забезпечити проведення комплексних геологічних і геофізичних обстежень стану фундаментів під історико-культурними пам'ятками України культового призначення, з метою їх збереження.

◆

У суботу, 29 січня, для ремонту був відключений від енергомережі України 3-ій енергоблок Чорнобильської АЕС. Передбачається, що ремонтні роботи триватимуть до 3 лютого.

◆

Виставка робіт десяти художників з Джерзі Сити, США, проходить в Харківському художньому музеї. Вона дає уявлення про творчість сучасних американських майстрів пейзажу, натюрморту, так званого фіґуративного мистецтва.

◆

В Лебедині, що на Сумщині, відкрито перший музичний музей, де представлені твори Бориса Гмирі, Івана Стешенка, відомості про Олександра Стеблянка, Василя Бриля, Сергія Рахманінова.

◆

Під час акції "Дорога до храму", започаткованої на Київщині на відзнаку 2000-ліття Різдва, особливу увагу буде приділено місячнику охорони пам'яток, що розпочнеться 18 квітня і має сприяти залученню коштів для відродження шести визначних історично-культових об'єктів, серед яких є Рудосільський храм у Володарському районі та церква в селі Тулинці Миронівського району.

◆

Курси валют НБУ на 01 лютого:

USD/Гривня – 5.47
EUR/Гривня – 5.36
DEM/Гривня – 2.74
RUR/Гривня – 0.19

ТЕМА ТИЖНЯ

Виплату компенсацій Німеччина зможе почати наприкінці року

БЕРЛІН, 31 січня. – Німеччина зможе почати виплати компенсацій колишнім підневільним робітникам із Східньої Европи та інших реґіонів не влітку, а лише наприкінці нинішнього року. Як повідомив сьогодні німецьким журналістам уповноважений федерального уряду з проблеми підневільної праці Отто Ламбсдорф, причиною затримки є розбіжності між представниками жертв нацизму з приводу розподілу 10 млрд. марок ФРН, які зобов'язалася виплатити Німеччина. "Враховуючи похилий вік більшости людей, які пережили нелюдські страждання на примусових роботах у фашистській Німеччині, затримки подібного роду я вважаю вкрай сумними, - підкреслив Отто Ламбсдорф. - Все ж, думаю, нам вдасться врегулювати проблеми, які заважають почати виплати".

Торкаючись наміченого на вівторок у Вашінґтоні нового кола переговорів з компенсацій, Ламбсдорф поінформував журналістів, що в консультаціях візьмуть участь, з одного боку, представники адміністрації США та адвокати жертв нацизму, а з іншого – він сам і експерт Фонду німецької економіки, що формується, Вольфґанґ Ґібовськи. "Впевнений, цей діялог буде не останнім: знадобиться ще кілька зустрічей, щоб відкоригувати порядок виплати компенсацій", - вважає Ламбсдорф.

(ІТАР-ТАСС - ДІНАУ)

В понеділок, 31 січня ц. р., члени Українського союзу в'язнів - жертв нацизму пікетували будинок уряду України, вимагаючи не скасовувати їхні пільги. Крім того, учасники акції вимагають прискорити ухвалення Закону "Про жертви нацизму".

Загалом в Україні проживає близько 620 тисяч громадян, які в роки Другої світової війни були ув'язнені до нацистських концтаборів або відправлені до Німеччини на примусові роботи.

На знімку: Валентин Міненко - малолітній в'язень Другої світової війни, який народився у Фрайбургу (Німеччина) 1944 року у батьків, привезених з України на примусові роботи - один з двохсот учасників пікету біля будинку Кабінету міністрів України з вимогою підтвердити фінансування пільг в'язням нацизму в проєкті державного бюджету на 2000 рік.

Фото **Володимира Макуха** *(УНІАН)*

Чеченці вийшли з Ґрозного

В ніч з понеділка на вівторок чеченські бойовики залишили столицю Ґрозний. Близько двох тисяч їх вийшло з міста на південь, в гірські терени Чечні. Росіяни встановили на центральній площі Мінутка прапор, який забирали з собою після поразки у 1996 році. Організація захисту прав людини (Human Rights Watch) з Нью-Йорку, представники якої перебувають в Чечні, оприлюднила факти пияцтва і зґвалтувань місцевих жінок, до яких вдаються російські „переможці". Згідно зі женевською конвенцією, таке насильство вважається воєнним злочином.

З преси

Пишеться "Історія Гуцульщини"

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ .- У видавництві "Логос" Львівського музею історії релігії побачив світ четвертий том "Історії Гуцульщини". Над ним декілька років спільно працювали Гуцульський дослідний інститут у Чикаго (США) і його відділення на Гуцульщині, реґіональні об'єднання дослідників минувщини неповторного краю у Косові та Львові.

Перші три томи видання було видруковано за океаном з 1975 по 1986 роки, під загальною редакцією уродженця Івано-Франківщини, а тепер жителя США Миколи Домашевського.

АМЕРИКА І СВІТ

Першочерговість сьогоднішніх студентів

ВАШІНҐТОН. – Університетські студенти стверджують, що свій вільний час вони віддають допомозі бездомним, навчанні дітвори та впорядкуванні занечищених потоків. Відповідаючи соціологам студенти підкреслюють, що їхні зацікавлення громадською працею не сягають до голосування чи участи у політичному житті країни. Опитувачі групи Меллман заявили минулого листопада, що 73 відсотки університетських студентів підтвердили свою доброчинну працю в ділянках допомоги бездомним, навчанні дітей, релігійної служби, громадської праці, охорони довкілля і опіки над хворими. З того 41 відсоток зголошувались на добровільну працю більш як 10 разів. З них 64 відсотки заявили, що задумаються над присвяченням частини їхнього життя ділянці освіти, 63 відсотки кажуть, що працюватимуть для доброчинних організацій, а тільки 25 відсотків зазначили, що віддали б свій час політиці. Опитувані студенти підкреслили, що мають куди більше та негайне задоволення зі своєї добровільної праці, як з політичної діяльности.

Колеві докоряють за скандал

БЕРЛІН. – Колишній німецький канцлер Гельмут Коль зрезиґнував зі свого становища почесного голови німецької опозиції партії Християнських Демократів. Причиною для цього було пристрасне звинувачення партійного проводу в „порушенні його обов'язків", коли він не погодився назвати осіб, які таємно дали йому гроші. Понад 1 млн. долярів було передано йому в 1990-их роках, як він був канцлером і провідником партії. „Рішення зрезиґнувати не було легким" – заявив Г. Коль. – Я був членом Християнсько Демократичної партії 50 років. Партія є і залишиться моїм політичним домом". Г. Коль затримав своє депутатське місце в нижній палаті парляменту, що охороняє його від кримінального переслідування, хібащо парлямент вирішить позбавити його депутатської недоторканости.

Велика Британія зліквідувала ще одну заборону

ЛОНДОН. – Минулого місяця уряд Великої Британії подав до відома нові закони військової поведінки, котрими скасовано заборону військової служби для гомосексуалів і лесбіянок. Це було наслідком рішення Европейського суду минулої осени, де сказано, що Велика Британія не може дискримінувати згаданих осіб. Ця зміна приєднує Велику Британію до цілого ряду інших країн НАТО, включно з Францією, Канадою і Німеччиною, котрі відкрито дозволяють гомосексуалам і лесбіянкам служити у війську.

Европейська комісія обмежує приплив іміґрантів

БРЮССЕЛЬ, Бельґія. – Комісія Европейського Союзу завершила роботу над проєктом нового закону про іміґрацію, повідомив кореспондент ДІНАУ. Закон стане єдиним для всіх країн ЕС. Европейський Союз вже кілька разів намагався виробити "спільний знаменник" і загальні правила надання притулку чужоземцям, щоб обмежити їх кількість. Однак, життя щоразу вносило поправки в ці правила. Доводилося дотримуватися деклярованих цінностей гуманізму і приймати біженців з Албанії, потім Боснії, Герцоґовини та Косова. Велика кількість втікачів з тих країв вже не бажає повертатися на батьківщину і здебільшого нелеґально проживає в країнах ЕС. У зв'язку з цим, відзначає Европейська комісія, кримінальний стан в Европейському Союзі значно погіршився. У проєкті закону про іміґрацію зазначено, що громадянам з так званих демократичних держав відмовляється в наданні притулку. В першу чергу це стосується жителів країн-кандидатів ЕС, а також тих, які уклали з Европейським Союзом договори про партнерство і співробітництво. Керівництво Европейського Союзу добре розуміє, що основна маса прохачів притулку ховається не від політичних переслідувань і репресій у своїх державах, а від економічних та фінансових негараздів.

Невдале випробування ракети-перехоплювача

ВАШІНҐТОН. – Шеф Пентагону вперше повідомив одну з найважливіших подробиць про останнє невдале випробування ракети-перехоплювача, яка розробляється у рамках програми створення національної протиракетної оборони США . Вілліям Коген заявив, що ракета, не влучивши в умовну ціль, пройшла від неї на відстані приблизно 30 метрів. Перше випробування ракети-перехоплювача відбулося у жовтні минулого року. Хоча тоді навчальну боєголовку було збито, фахівці не вважають експеримент повністю вдалим. Наступне випробування попередньо призначене на квітень.

М. Олбрайт у Москві

МОСКВА. – Державний секретар США Меделин Олбрайт відвідала минулого тижня російську столицю. Її дводенні відвідини мають офіційний характер. Меделин Олбрайт була прийнята в.о. Президента РФ Володимиром Путіним. У рамках перебування в Москві глави американської дипломатії пройшли переговори з міністром закордонних справ Росії Іґорем Івановим, за підсумками яких було підписано низку спільних документів. У центрі уваги учасників зустрічі були питання двосторонніх взаємин і ратифікації Договору СНО-2 Державною Думою. Не виключено, що також обговорювалися питання, пов'язані з можливим відвідинами в Росію Президента США Б. Клінтона.

Комп'ютерна проблема в Агенції національної безпеки

НЬЮ-ЙОРК. Агентство національної безпеки - одне з найзасекреченіших розвідувальних відомств США - визнало, що зіткнулося минулого тижня з "серйозною комп'ютерною проблемою", що зачепила його можливості обробляти розвідувальну інформацію. Згідно з поширеною Агентством заявою, "ця проблема стосується лише комплексу головної-квартири у Форт-Міді (штат Мериленд), котра не вплинула на збирання розвідувальних матеріялів, але дійсно торкається оброблення розвідувальної інформації". Як стверджує згадане аґентство, його системи наштовхнулися на труднощі упродовж 72 годин.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@worldnet.att.net

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор — Раїса Галешко
Редактори: Ольга Кузьмович, Ігор Пилипчук, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто; Верстка — Павло Стокотельний; Реклама — Марія Осціславська; Адміністратор — Володимир Гончарик.

Де наші дзеркала?

Відгуки читачів свідчать, що вони слідкують за статтею Ліни Костенко „Гуманітарна аура націй або Дефект головного дзеркала", що друкується з продовженнями у нашому тижневикові. Як багато там важливих думок та висновків, які так хотілося б взяти до уваги, якщо б ми мали таку можливість! Але наша газета може тільки подавати факти або думки різних авторів, висновки ж належать до когось іншого.

Питання культури та її розвиток в сьогоднішній молодій українській державі є провідною проблемою. Про цю проблему постійно пишуть і говорять, але, на жаль, досі ті, яким належить плекати нашу національну культуру, не роблять висновків. Не маємо можливості і ми робити відповідні висновки, приймати постанови, але все ж таки можемо на сторінках нашого тижневика знову й знову порушувати цю преважливу проблему, посилаючись на думки відомих у громаді осіб та подавати їх на розгляд читачів разом із відповідними прикладами.

А втім, плекання нашої культури та її ширення у різних місцях нашого поселення інакше, ніж в Україні. За приклад візьмемо бодай одне болюче для нас тепер питання культурного спілкування на мистецькій ділянці поміж материком і американськими поселенцями з України. Переглядаючи річники „Свободи" з попередніх, не дуже то і давніх років, можна завважити на підставі рецензій, скільки було в тому часі відвідин мистців, театральних груп, співаків, хорів та інших мистецьких осіб з України в США і Канаді. Усі вони відвідували більші скупчення нашого поселення, давали вистави, зустрічалися з нами та з якнайкращими враженнями поверталися додому. Ентузіязм, переповнені до вінця театральні залі, тепле прийняття земляків і радість спілкування, як у одних, так і в інших, разом із мистецькою насолодою у глядачів і вдоволенням виконавців.

Було б добре історикові нашого культурного життя зайнятися вже тепер зареєструванням усіх тих відвідин та імпрез на американській землі та подати це до загального відома – ми певні, що було б імпозантне їх число. Але було б також добре порівняти їх із теперішним станом, який так різниться в порівнянні із попередніми роками.

Помітний спад числа мистців, які відвідують американську землю, до певної міри можна пояснити труднощами виїзду, але він стоїть у парі із так само помітним зменшенням глядачів і слухачів. Це неприємне явище і гості, і ми зауважили в останніх роках. Тенденція із кожним роком зростає. Тут треба брати до уваги, що число тих, які плекали кожного року мистецтво і були його шанувальниками, тут, серед нас, зменшується з кожним роком за невблаганним правом природи. „Четверта хвиля" еміграції хоча росте, але з поважних причин мало цікавиться мистецтвом, а рідко відвідує концертні залі і вистави. Саме тому ми часто бачимо тепер напівпорожні залі на різних гастролях, тому наші молоді співаки, інструменталісти, художники повертаються додому розчаровані поїздкою, або мусять шукати відшкодування коштів своїх відвідин у різні інші, не завжди легальні способи.

Завважуємо це мале зацікавлення культурними проявами навіть у поширенні культурних журналів чи книжок, які розходяться в мінімальній кількості, а книгарні з українськими виданнями стали справжньою рідкістю. Це можна б ще пояснити поширенням Інтернету та комп'ютерної техніки, але живого слова та живої музики ніщо не може замінити. Чи й справді ми йдемо донизу в ділянці культури?

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про песика в чобітках

Скажуть деякі читачі О-КИ, що її публікації вже починають виказувати характеристичні ознаки старіння, зокрема повторення теми, бо ось у недовгому проміжку часу вже вдруге пише про казки. Але, як знаєте, справжня казка розповідає про „кота в чобітках" а зміст цієї розповіді зовсім інакший.

Якось у цьому вийнятково зимному періоді січня, коли мені вперше доводиться боротися з холодним вітром на вулицях Нью-Йорку та мати нагоду спостерігати усі дива цієї метрополії світу, завважила я цього тижня таку картину: вулицею ішла на ранню мандрівку зі своїм псом якась жінка – у тоненькій курточці, вся немов зменшена від морозу і вітру, але пес, якого вона провадила на шнурку, ішов у „плащику", а на ногах мав сукняні чобітки у барві „плащика".

Щодо плащиків, то їх можна бачити доволі часто на міських песиках, але мушу признати, що чобітки я бачила вперше. І це мене спонукало до роздумів на тему долі ньюйоркських псів – які вони тут шановані. А є їх, здається, дуже і дуже багато, бо коли доводиться вчасним ранком іти до авта, щоб вирушити до Парсипані, перехожих не бачу багато, але зате роїться від псів, яких провадять на ранню прогулянку, що поєднана із здійсненням фізіологічних потреб, трохи ще заспані, їхні власники.

Часто бачу, як одна людина провадить на шнурку двох-трьох, а то й більше псів, а вони здисципліновано ідуть усі разом, тільки затримуючись раз-у-раз, щоб обнюхати хідники.

Часом застановляюся: кому належать вулиці Нью-Йорку, коли на них проходжується стільки псів та скільки живе у кожній великій кам'яниці? Значить, цей справедливо названий „приятель людини" має справжню приязнь та увагу в метрополії світу, та ще й відповідну опіку, байдуже, чи дощ, чи сніг, чи холод – ведуть його на прохід у чобітках! Скільки їх тут живе – тисячі, мільйони? На жаль, ніде я не знайшла статистики, але також досі не завважила, щоб було серед тих мешканців Нью-Йорку багато бездомних чи опущених.

***

Біля кам'яниці, де тепер живу, у вечірніх годинах, чи при кінці тижня – завжди крики. Там гуляє завжди цей самий гурт дітей. Двоє дівчаток і двоє хлопців. Дівчата вже старші та високенькі, десь у віці 13–14 років, а хлопці менші та дещо молодші. Одягнені в що попало, часом і брудні на обличчі, перекрикуються, вживаючи вуличного словника, поштуркуються та зачіпають перехожих.

Тепер, коли впав сніг, кожного дня стоять на двох краях хідників і перекидаються довгими годинами сніговими кулями, дарма, що цей сніг вже не білий і залишає плями на їхньому убранні, або на автах.

Вчора, коли я ішла з праці додому, це вже не була безжурна „війна" сніговими кулями, а просто погана бійка.

Найменший хлопець лежав у згорненому на край хідника брудному снігу, а найбільша дівчина, що завжди веде перед у всіх бійках та іграх, затято його била . Втім, бійка не була дивом, подібне в цій групі можна завважити часто. Це немов частина якоїсь гри чи просто способу порозуміння, що панує серед цієї групи дітвори і завжди поєднана з криком, який пробивається крізь стіни до усіх сусідних мешкань.

Спершу я, почувши такий крик, бігла до вікна, підозрюючи, що скоїлося якесь лихо – але тепер вже навіть не звертаю на це найменшої уваги.

Але... чому не звертають уваги їхні батьки чи опікуни? Чому дозволяють тим дітям "жити" в такий спосіб на вулиці? Чому ці діти не перебувають у домах, чи вони не мають ніяких обов'язків хатніх чи шкільних?

Часом чую, як вони голосно висміюють перехожих, але ніколи не бачу, щоб вони ішли в супроводі старших. А скільки таких дітей є в нашому місті?

Здається, ньюйоркські пси мають куди кращу опіку, як ці діти, що їх бачу щоденно. Песик в чобітках іде зі своєю панею на прохід, а сусідній хлопець лежить у брудному снігу...

О-КА

Конкурс на кращу поему

Кураторія Фонду ім. Лариси та Уляни Целевич-Стецюк при Головній управі Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України (ОЖ ОЧСУ) оголошує конкурс на кращу поему, що розповідає про відновлення самостійности Української Держави 24 серпня 1991 року та затвердження цього акту референдумом 1 грудня 1991 року.

В минулих роках відбулося три конкурси музичних творів, видано кілька книжок.

Кураторія фонду заохочує поетів, які мають невеликий за розмірами ліро-епічний твір (від 100 до 200 рядків), або хочуть такий твір написати, прислати його на конкурс. Реченець подання – 1 вересня 2000 року.

Поема в одному примірнику має бути підписана псевдонімом. Справжнє прізвище треба додати в закритій конверті, яка буде відкрита після розгляду творів. Вислід конкурсу та склад жюрі буде поданий в пресі.

Перша нагорода – 1000 дол., друга –600, а третя – 400 долярів США. Твори надсилайте на адресу культурно-освітньої референтки при ГУ ОЖ ОЧСУ: **Myroslawa Lasowska-Kruk, 3833 Dora Dr. Warren, Mi 48091 USA.**

ШАНОВНІ АВТОРИ "СВОБОДИ",

щоб Ваш допис вийшов швидше і щоб уникнути помилок у написанні прізвищ та інших назв, просимо подавати своє число телефону. Це дозволить редакторам вияснити незрозумілі місця у Вашій статті (особливо, коли вона написана від руки), не витрачаючи часу на листування.

ГОСТІ РЕДАКЦІЇ

Ми можемо допомогти у вишколі молодих лікарів

Н. Шульга, Р. Куціль і стипендіятка З. Шевцова.

Відвідавши редакцію „Свободи", трійця з Рочестеру зуміла не лише зацікавити нас, але й запалити шляхетним бажанням активно сприяти програмі вишколу студентів медицини з України медичній школі Рочестеру.

Ці троє приїхали, щоб розповісти про діяльність Українського громадського стипендійного комітету (УГСК), до проводу якого входять д-р Наталя Шульга, що перебуває в США вже сім років, і Роман Куціль, відомий громадський та спортовий активіст із Рочестеру. Третьою гостею була стипендіятка з Дніпропетровського Зінаїда Шевцова.

Сантіна Ту з відділу міжнародної медицини в Рочестері, З. Шевцова з Дніпропетровської державної медичної академії та Н. Шульга – голова УГСК.

– Яке завдання комітету?

– Ідеться про партнерські зв'язки між університетом Рочестеру і вибраними медичними закладами в Україні. Це партнерство було започатковане ще в 1995 році на кошти ґранту USAID, але він закінчився в 1997 році. Тепер приїзд до США студентів останніх років навчання на тримісячний вишкіл можливий лише із поміччю УГСК, який співпрацював із USAID.

– Як постало це партнерство?

– Власне кажучи, цю вимінну програму започаткувала американська лікарка ще в 1986 році. Вона була в Росії та Україні, побачила знання і завзятість тамтешніх студентів медицини, знала добре високий рівень медичної школи в Рочестері та вирішила, що студенти-медики України можуть в Рочестері багато скористати. Але ґрант, як знаєте, вже закінчився, і від 1998 року ми покладаємось на власні сили та кошти.

– Про ці „власні сили" напевно знає Р. Куціль, і думаю, що він вам, пані Наталю, дуже допомагає своїми зв'язками.

– Тепер комітетові допомагають Товариство „Самопоміч", Кредитова спілка, ЗУАДК у Рочестері, Вест-Сайд-Клюб і окремі люди. В нашому комітеті є 13 осіб, але активно працює

(Закінчення на стор. 6)

Р. Куціль (праворуч) і М. Тарчинець – студент Львівського університету.

НАШ КОМЕНТАР

Американська допомога Україні у 2000 році змінюється

ВАШІНҐТОН. - Цього року американська державна допомога для України буде значно нижча, ніж у попередніх роках, і її характер буде дещо змінений. Головною причиною нижчого рівня допомоги є поточний бюджет країни: Конґрес не затвердив повної суми у бюджеті, яку пропонувала адміністрація Президента Клінтона на закордонну допомогу. А крім того, керівники американських програм допомоги іншим країнам вже раніше вирішили змінити наголос у характері допомоги Україні. Таким чином, різні програми, які діяли в Україні протягом останніх шести-семи років будуть припинені, але інші серйозно зростуть, в деяких випадках аж удвічі.

У теперішній філософії допомоги Україні наголос ставиться на молодь: основним пунктом цієї нової філософії є ініціятива "Нове покоління України." Це ряд програм навчань і тренувань середньошкільників, студентів університету, аспірантів, а також середнього рівня урядовців, і то не тільки центральних, але обласних і місцевих органів влади.

В Америці державна закордонна допомога завжди була проблематичною. Як така, вона має і гуманітарні і політичні аспекти. За своєю натурою американці дуже щедрий народ, вони швидко і щедро відгукуються на різного роду катаклізми, але коли йдеться про допомогу як захід закордонної політики, то тут пропхати кожний доляр у бюджеті стає досить трудно. В результаті Сполучені Штати асиґнують меншу частку свого бюджету на закордонну допомогу, ніж такі країни, як Данія чи Норвеґія. І виступи членів Конґресу проти витрат на закордонну допомогу звичайно знаходять позитивний відгук у пересічного громадянина.

З іншого боку, закордонна допомога не має бути безкінечною; вона має стимулювати процеси, що витягнуть дану країну на твердий ґрунт. Тому американська допомога Україні - це на 80 і більше відсотків т.зв. технічна допомога: гроші здебільшого йдуть на оплату американських експертів, які працюють в Україні, або на оплату навчання українських студентів в американських середніх і вищих школах.

У цьогорічному бюджеті також наголос ставиться на творення і підтримку добродійних, неурядових організацій, професійних товариств, які можуть краще вирішувати проблеми на місцях, де вони діють, ніж органи далекої центральної влади.

Ініціятива "Нове покоління України" виходить з того, що тривалі економічні реформи будуть здійснені в Україні щойно тоді, коли населення зрозуміє і повірить у доцільність ринкової системи і демократичного устрою. Досвід останніх років показує, що ці ідеї краще сприймають молоді люди, які просуваються на керівні місця, без багажу совєтського патерналізму.

Тому цього року, наприклад, до американських середніх шкіл приїде на рік або семестр 400 учнів (в попередніх роках їх приїжджало по 180); студентів університету (перед дипломом) – 125; а студентів в аспірантурі, які мають можливість здобути маґістерський ступінь у кращих університетах Сполучених Штатів, цього року буде аж 104. (Вартість такого навчання добре знана батькам, діти яких є або були в аспірантурі: це 50-100 тисяч долярів за кожного студента, бо, крім покриття коштів навчання, стипендії включають гроші на подорож і на прожиття протягом одного або двох років). Правда, кількість дисциплін на стипендії в аспірантурі обмежена до таких: економіка, менеджмент, педагогіка, бібліотекарство, державна адміністрація, журналістика і право. (Медики, художники і фізики можуть навчатись в американських університетах, але не за гроші платників американських податків, з бюджету на закордонну допомогу.)

І хоч Конґрес цього року скоротив витрати на закордонну допомогу, в тому числі і для України, адміністрація Президента Клінтона далі вважає Україну гідною уваги Сполучених Штатів. У своїй промові 18 січня державний секретар Медилин Олбрайт назвала Україну серед чотирьох країн світу (три інші – це Індонезія, Колумбія й Ніґерія), які є у фокусі уваги американського уряду. Вона назвала Україну партнером і другом Америки і додала, що "ми далі будемо допомагати нашому партнеру просуватись по шляху глибоких реформ, повної свободи і тривалого економічного росту."

Доказом цієї уваги є те, що вже в найближчі дні ціла плеяда високих американських чиновників буде в Києві на переговорах з новим урядом прем'єр-міністра Віктора Ющенка. Найвищим чиновником у цій серії зустрічей буде Билл Ричардсон, міністер енергетики, колишній американський посол до Об'єднаних Націй і колишній член Конґресу США.

Ростислав Хом'як

Скасовано свято „жовтневої революції"

Річниці „великої жовтневої соціялістичної революції" в Україні віднині святкуватися не будуть. Таке рішення прийняли народні депутати парляментської більшости, ухваливши зміни до Кодексу законів про працю. Згідно з цим, відзначення 7-8 листопада, як державного свята, скасовується.

Візита Джорджа Робертсона в Україні

(Закінчення зі стор. 1)

муком, а також з депутатами парляменту для обговорення питань співпраці України і НАТО, поліпшення діяльности робочих груп, початок яким поклала Хартія про особливе партнерство між Україною і НАТО.

Міністер закордонних спарв України Б.Тарасюк під час зустрічі з Дж.Робертсоном зазначив, що нинішня візита керівника НАТО стане суттєвим імпульсом у розвитку динамічних та конструктивних взаємин України з НАТО. За його словами, у ході переговорів сторони відзначили суттєвий проґрес у розвитку партнерства України з НАТО. Д.Робертсон наголосив, що участь українських миротворців у вреґулюванні ситуації в Косові стало випробуванням партнерства України та НАТО.

(ДІНАУ)

XIX - XXI СВОБОДА 1893 - 2000 У трьох століттях

Були колись балі!

Перегляд давніх річників „Свободи" завжди дає можливість порівняння із сьогоднішнім днем, яке викликає часом посмішку, а часом жаль за „давніми добрими часами".

Коли в „Свободі" за 2000 рік аж роїться від повідомлень про балі, забави, презентації деб'ютанток, то й у числі 5 з 1912 року є оголошення, що підказує веселе порівняння: *„Отсим повідомляємо Пасейських і дооколичних Русинок і Русинів, що Т-во Боян в Пассейку уряджує дня 10-го лютого 1912 ПЕРШИЙ ВЕЛИКИЙ БАЛЬ НА ДОХІД ТОГО Ж ТОВАРИСТВА. В гали П. Ковальчина на 86 секенд стр. Забава пічнеться о год. 3-ій по пол. і потреває до 12 в ночи. Вступ 25 центів від особи. Братя і Сестри! Приходіть численно на наш Баль. Ніхто ще не жалував, що був в Пассейку на бали, тож і тепер, будьте певні, що забавитесь гарно".*

Ось таке то було оголошення, ще й прикрашене на кінці віршиком, що розпочинається так:

„Приходіть же милі гості
Погулять, розвеселитись.
Бо по святах і по пості
Треба серце розігріти..."

Хто ж тоді, в 1912 році, міг залишитись вдома, прочитавши таке запрошення? А тепер погляньте на одне з тих, що ви їх отримуєте на балі 2000 року, і порівняйте!

„Лебедина пісня"...

(Закінчення зі стор. 1)

ла на Біла Річардсона, міністра енерґетики, місце перебування якого під час промови Клінтона було державною таємницею.

Усіх цих подробиць конституція не передбачає. У третій частині другої статті автори конституції – 39 часто сварливих, але здатних до компромісу батьків-основоположників більш-досконалого союзу, зобов'язали Президента "час-до-часу інформувати членів Конгресу про становище в країні і рекомендувати їм для обговорення заходи, які він вважає потрібними й доцільними." Це все. Дотримуючись конституції, діючий Президент може написати звіт з рекомендаціями і передати його законодавцям. Але чи можна уявити собі досвідченого політика, який обмежився б листом, коли є нагода похвалити себе перед цілим народом і то при допомозі усіх засобів масової інформації — нині ще й включаючи Інтернет?!

І Президент Клінтон такої нагоди не пропустив ні разу, навіть торік, і 1998 року, коли він виступав під грозою скандалу з стажисткою Монікою Левінською і спроби Конгресу зняти його з посади через імпічмент. Він має дар золотоустого оратора і користується ним. Його промови "про стан унії" довгі – ця остання, яка тривала півтори години (з перервами на оплески) – найдовша з усіх восьми. Але пересічному громадянинові вони подобаються: в той час, як коментатори нарікають на тривалість його виступів і кажуть, що в них мало нового, пересічний громадянин слухає з увагою. Як правильно зазначили у передовиці редактори газети „Вашінґтон Пост", промови про стан унії вже давно не стосуються стану унії: це розповідь про успіхи адміністрації Президента.

А цього року Президент Клінтон мав про що говорити у цій сфері: державний бюджет не тільки збалансований, але дає надвишки; країна досягла найдовшого у своїй історії періоду економічного росту; величезний державний борг, якому вже 165 років, сплачується і через тринадцять років може бути погашений; злочинність в країні спадає; кількість затруднених осіб постійно зростає, а безробітних – меншає. За таких умов проблемою стає те, як розпорядитись з багатством. Республіканська партія, яка має більшість у законодавчих палатах, як і претенденти на кандидатів у президенти з Республіканської партії, пропонують зниження податків, мовляв, нехай громадяни самі вирішують, на що видавати свої гроші. Демократи в Конгресі, як завжди, закидають республіканцям, що вони зацікавлені у зниженні податків, але тільки податків багатих американців. Президент Клінтон вважається майстром щасливої середини. Він має добрий нюх щодо того, що в даний момент хвилює населення, тому протягом останніх семи років він пропонував і більше втручання уряду в життя населення, і менше. У своїй останній промові про становище в країні він пропонував зниження податків тільки для тих , які мало заробляють, але також асигнування з бюджетних надвишок на зміцнення фонду старечих пенсій, на медичне страхування тих , які цього не мають, на освіту, але також на оборону й безпеку (ці останні належать до "ікон" Республіканської партії).

Президент Клінтон без вибачення користується своїм становищем діючого президента (скільки списів на цю тему поламано у новій демократичній державі Україні!) і представляє добробут, як результат своєї політики, але він також свідомий того, що політика адміністрації нікуди не зайде без підтримки Конгресу. У 1994 році Президент Клінтон програв битву за програму загального медичного страхування, і його партія втратила більшість у Конгресі. З того часу він розіграв декілька законодавчих битв з Конгресом, мав непогані успіхи, але в кожному випадку обидві сторони вдавались до компромісів. Цим разом, у своїй промові про стан унії він і хвалив членів Конгресу за добру для країни політику, і ганив за вияви бездіяльності, наприклад, щодо затвердження Загальної угоди про заборону ядерних випробувань і щодо заборгованости США перед ООН. Він також висував справи, які мають на меті допомогти у передвиборчих кампаніях кандидатів його партії, зокрема претендента на кандидати у президенти Альберта Ґора. (У своїй сумісній ролі голови Сенату , під час промови віцепрезидент сидів на трибуні поруч із спікером Палати Представників Денисом Гастером.)

Само собою, республіканська опозиція знайшла чимало пропозицій Президента, з якими вона не згідна. Після виступу Президента представники Республіканської партії з'ясовували їх. Але це було нелегко здійснити, адже після семи бурхливих років популярність цього президента подивугідна: понад 62 відсотки опитуваних американців і 92 відсотки демократів схвалюють його політику.

Суть своєї восьмої промови про стан унії Президент Клінтон висловив на самому початку: "Ми щасливі, – сказав він , – що живемо саме у цьому моменті історії", і додав, що ще ніколи не було такої нагоди, а разом з тим і зобов'язання, збудувати більш досконалу державу, про яку мріяли її основоположники.

Подібне можна також сказати про Україну: довгі мрії про її незалежність сповнилися, і ми стали свідками цього, а зараз є нагода і обов'язок збудувати більш досконалу державу.

Р. Л. Хом'як

Ми можемо...

(Закінчення зі стор. 5)

лище п'ять, і саме цей комітет вибирає двоє кандидатів з України на семестер.

– Як комітет вибирає кандидатів на приїзд до США?

– Належить скласти іспит з англійської мови, інтерв'ю з т. зв. менеджером, який приїзжає висліди до нас, інтерв'ю про українські проблеми, щоб менеджер мав іншу інформацію кандидата. Вислід іспиту отримують усі члени нашого комітету, і ми вибираємо чотирьох студентів медицини з України, які мають пройти цей інтенсивний курс в Рочестері впродовж академічного року.

– А скільки українських студентів вже було в Рочестері?

– Досі чотирнадцять. Першими стипендіятами УГСК були Наталка Карел з Києва, Юрій Шаповал з Дніпропетровського, які закінчили блискуче свої студії, після них прибув перший стипендіят з Чернівців, бо ми маємо тепер партнерство також з Буковинською державною медичною академією та Львівським державним медичним університетом, яких ми приєднали до цієї програми. Олександер Масловський з Чернівців і Роман Олотніков з Києва залишили в Рочестері дуже добре враження. Після них прийшов Мар'ян Торчинець зі Львова, і тут з нами сьогодні є Зінаїда Шевцова.

– Ви мені розкажіть тепер, далека гостю, як ви почуваєтеся в Рочестері та які ваші пляни після повороту домів?

– Я бажаю вивчати гінекологію і акушерство. В Україні народження дітей дуже складна справа, і так мало їх народжується. Тут я почуваюся прегарно, маю зв'язки з американськими лікарями та нашою громадою. Мій батько – професор державного університету в Дніпропетровському, і дозвольте подарувати вам його першу книжку „Русь". Це екскурс в нашу історію із поглядом з минулого у майбутнє.

– Мене цікавить, як можна допомогти програмі УГСК, щоб вона мала успіхи, і майбутні лікарі з України могли б доповнити свої знання американською медичною наукою.

– Це і є наша ціль. На жаль, ми не маємо ще достатньої помочі української громади в цій так важливій справі. Навіть наше Українське лікарське товариство досі не зацікавлене нашою працею. Вона спирається на добровольців, що стараються, як можуть, допомогти. Ми маємо можливість розширити вимінну медичну програму, але, як завжди, все залежить від фінансової помочі на стипендії для тих наших студентів.

– Скільки це коштує?

– Ми маємо домовлення з університетом в Рочестері, що до 5,600 долярів університет платить за навчання. До нас належить оплата дороги для студента, перебування тут і забезпечення. Все це рівняється сумі 5,000 долярів на студента, яку ми маємо дати, а ця сума залежить від того, де студент тут перебуває .

– Чи маєте ви, крім тих вичислених українських установ Рочестеру, ще іншу допомогу?

– Є датки від поодиноких осіб до УГСК або просто до кредитової спілки Рочестеру, але їх завжди мало. Чи це не є важливо – допомагати українським майбутнім лікарям набувати досвіду на Заході?

Пишучи про ці відвідини, знову бачу перед собою одержимих цим завданням Наталку Шульгу, Романа Куціля і радісні очі молодої студентки. Чи не важливе це діло і чи не конечна тут поміч широкої української громади діяспори?

Ольга Кузьмович

У Гарварді започатковано лекції на тему української політики

Український науковий інститут Гарвардського університету започатковує новий цикл лекцій на тему, пов'язану з українською політикою, присвячений пам'яті Зенові Сохор Перрі – професора політології Кларкського університету та співробітниці УНІГУ, яка передчасно пішла з життя в лютому 1998 році після довгої і мужньої боротьби з раковою хворобою. В 90-их роках в академічних і урядових колах США вона заслужено користувалася репутацією одного з провідних знавців сучасної України.

З першою доповіддю виступить д-р Аштон Б. Картер, професор технічних наук та міжнародних взаємин (Фундація Форда) Школи державного управління ім. Джона Ф. Кеннеді. Він з 1993 по 1996 рік працював помічником секретаря Департаменту оборони США з питань міжнародної безпеки і відповідав за національну безпеку в стосунках з країнами колишнього Совєтського Союзу. За діяльність в контролі над розповсюдженням ядерної та звичайної зброї д-ра Картера було двічі нагороджено найвищою відзнакою Пентагону – медаллю Департаменту оборони „За видатні заслуги". Д-р Картер був директором Центру міжнародних взаємин при школі державного управління ім. Джона Ф. Кеннеді, а тепер разом із Вільямом Дж. Перрі, колишнім міністром оборони, є співдиректором Проєкту превентивної оборони Гарвардського та Стенфордського університетів.

Лекція відбудеться 7 лютого о 4:00 год. в авдиторії ім. Томпсона в Центрі гуманітарних наук ім. Баркера. Тема доповіді: „Україна та зовнішня політика США".

За докладнішою інформацією звертайтеся до УНІГУ. Тел.: **(617) 495-4053, e-mail: huri@fas.harvard.edu**

Увага, кандидати на американське громадянство!

Інформаційне Бюро Злученого Українського Американського Допомогового Комітету повідомляє зацікавлених, що знову відбудеться курс підготовки до іспиту на американське громадянство. Курс почнеться 26 лютого о 1-ій годині по полудні у приміщенні ЗУАДК-у при 1206 Катмен Евеню у Філядельфії. Просимо зацікавлених зголоситися на телефон (215) 728-1630 до 26 лютого, або прибути 26 лютого о 1-ій годині по полудні на вищезгадану адресу.

На курс приймаються всі особи, які прибули до США неменше як два два роки тому, старші 18 років, мають „Зелену картку" і проживають в штаті Пенсильванія.

ЗУАДК

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ОГЛЯД ПРИЄДНАННЯ НОВИХ ЧЛЕНІВ ПО ОКРУГАХ ЗА 1999 РІК

	Округа	Квота	Нові члени	Процентне виконання квоти	Сума забезпечення
1	Бафффало	20	24	120.00%	$ 387,000.00
2.	Необ'єднанні Відділи в Амер.	50	56	112%	565,000.00
3.	Північне Нью-Джерзі	130	121	93.08%	1,257,461.00
4.	Олбані	40	31	77.50%	254,000.00
5.	Бостон	10	6	60.00%	41,646.00
6.	Коннектикат	35	18	51.43%	140.000.00
7	Нью-Йорк	85	40	47.06%	502,000.00
8.	Чикаго	95	38	40.00%	446,000.00
9.	Піттсбург	70	27	38.57%	134.000.00.
10.	Центральне Нью-Джерзі	45	17	37.78%	358,000.00
11.	Сиракюзи	35	11	31.43%	295,000.00
12.	Вунсакет	10	3	30.00%	80,00000.
13.	Монтреаль	30	9	30.00%	40,000.00
14.	Балтимор	20	6	30.00%	85,000.00
15.	Дітройт	80	22	27.50%	204,000.00
16.	Ніагара	25	6	24.00%	41,000.00
17	Клівленд	60	13	21.67%	180,000.00
18.	Вінніпег	10	2	20.00%	50, 000.00
19.	Вілкс Беррі	20	4	20.00%	16,000.00
20.	Шамокін	45	9	20.00%	53,000.00
21	Монтреаль	10	2	20.00%	8,000.00
22.	Аллентавн	30	6	20.00%	36,000.00
23.	Філядельфія	135	26	19.26%	402,461.00
24.	Торонто	100	13	13.00%	86,000.00
25.	Рочестер	40	5	12.50%	65,000 00
26	Янгставн	10	0	–	–
27	Центральна	10	0	–	–
	Всього	1,250	515	41.20%	$ 5,726,568.00

КЛЮБ ЗАСЛУЖЕНИХ СОЮЗОВЦІВ

(за придбання від 25-ти до 49-ти членів)

496	Мирон Пилипяк	27	$165,000.00
399	Андрій Скиба	26	270.000.00

КЛЮБ БУДІВНИЧИХ СОЮЗУ

(за придбання від 10-ти до 24 членів)

360	Йосип Гаврилюк	21	$369,000.00
88	Стефанія Гаврилюк	13	99, 000 00
76	Ан дрій Воробець	12	136,000.00
184	Варка Бачинська	10	147,000.00

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ ЗА 1999 РІК (ЗА КІЛЬКІСТЮ ЧЛЕНІВ)

	Ім'я і прізвище організатора	Відділ	Число зорганізованих членів	Сума забезпечення
	ПРОФЕСІЙНІ ПРОДАВЦІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ			
1	Яцек Кочарський	777	81	$ 639,000.00
2.	Джон Даниляк	777	9	107,000.00
	СЕКРЕТАРІ ВІДДІЛІВ			
1	Мирон Пилипяк	496	27	$ 165,000.00
2.	Андрій Скиба	299	26	270,000.00
3.	Йосип Гаврилюк	360	21	369,000.00
4.	Стефанія Гаврилюк	88	13	99,000.00
5.	Андрій Воробець	76	12	136,107.00
6.	Варка Бачинська	184	10	147,000.00
7	Микола Дяківський	161	9	33,000.00
8.	Віра Кривий	174	9	135,000 00
9.	Євген Осцілавський	234	9	119,461.00
10.	Мирон Стасів	49	9	45,000.00
11	Лон Старух	371	8	175,000.00
12.	Ольга Дуб	28	7	28,000.00
13	Джойс Ткач	39	7	269,000.00
14.	Мирон Кузьо	277	7	28,000.00
15	Ольга Марущак	82	7	45,000.00
16	Михайло Турко	63	7	58,000.00
17	Олександра Дольницька	434	6	31,000.00
18.	Павло Фуга	269	6	55,000.00
19.	Володимир Кривулич	266	6	95,000 00
20	Геновефа Куфта	171	6	206,000.00
21	Мирон Лущак	379	6	45,000 00
22.	Павло Шевчук	13	6	29,000.00
23.	Микола Філь	13	5	28,000.00
24	Маргарита Гентош	305	5	33,000.00

** Організатори, які приєднали менше, як 5 членів не є подані в списках.*

НАЙКРАЩІ ВІДДІЛИ, ЯКІ ПРИЄДНАЛИ В 1999 РОЦІ ПО 10 ЧЛЕНІВ І БІЛЬШЕ

Відділ	Кількість приєднаних членів	Секретар	Округа
496	27	Мирон Пилипяк	Необ'єднані Відділи в Америці
399	26	Андрій Скиба	Чикаго
360	21	Йосип Гаврилюк	Баффало
88	13	Стефанія Гаврилюк	Олбані
13	11	Павло Шевчук	Олбані
184	10	Варка Бачинська	Нью-Йорк

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ ЗА 1999 РІК (ЗА РІЧНОЮ ВКЛАДКОЮ)

	Ім'я і прізвище організатора	Відділ	Річна вкладка	Сума забезпечення
	ПРОФЕСІЙНІ ПРОДАВЦІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ			
1.	Яцек Кочарський	777	$ 3,326.67	$ 639,000.00
2.	Джон Даниляк	777	2 595.71	107.000.00
	СЕКРЕТАРІ ВІДДІЛІВ			
1	Зеновія Зарицька	327	$ 11,110.00	$ 30,000.00
2.	Андрій Воробець	76	10,482.46	136,107.00
3.	Мирон Пилипяк	496	4,843.20	165,000.00
4.	Джойс Ткач	39	3,891.03	269,000.00
5.	Маріанна Ціздин	55	2,730.24	60,000.00
6.	Євген Осцілавський	234	2,524.42	119,461.00
7	Варка Бачинська	184	2,399.24	147.000.00
8.	Андрій Скиба	399	2,241.40	270.000.00
9.	Йосип Гаврилюк	360	2,050.71	369,000.00

КЛЮБ ВІДДАНИХ СОЮЗОВЦІВ

(за придбання від 5-ти до 9-ти член в)

1	Микола Дяківський	9	$ 33,000.00
2.	Віра Кривий	9	135,000.00
3.	Євген Осцілавський	9	119,461.00
4.	Мирон Стасів	9	45,000.00
5.	Лон Старух	8	175,000.00
6	Ольга Дуб	7	28,000.00
7	Джойс Ткач	7	269,000.00
8.	Мирон Кузьо	7	28,000.00
9.	Ольга Марущак	7	45,000.00
10.	Михайло Турко	7	58,000.00
11	Олександра Дольницька	6	31,000.00
12.	Павло Фуга	6	55,000.00
13	Володимир Кривулич	6	95,000.00
14.	Ґеновефа Куфта	6	206,000.00
15.	Мирон Лущак	6	45,000.00
16.	Павло Шевчук	6	29,000.00
17	Микола Філь	5	28,000.00
18.	Маргарита Ґентош	5	33,000.00

ХОЧЕТЕ МАТИ ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ – ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УНС!

Нові асекураційні...

(Закінчення зі стор. 1)

ючи, що вони представляють менший риск. Цю ощадність ми передали нашим членам у формі знижених вкладок. УНС також зменшив вкладки на термінове забезпечення, щоб стати більш конкуренційним. Ми ввели нові пенсійні грамоти для вигоди членів, котрі думають про пенсійний вік і хочуть якнайкраще себе забезпечити.

УНС тепер продає шість постійних грамот забезпечення:

Забезпечення на ціле життя (Whole Life). Передове забезпечення на ціле життя (Premier Whole Life); Одноразове забезпечення на ціле життя ((Single Premium Life); Забезпечення платне по смерті з вкладками протягом 20 років (P-20); Забезпечення платне по смерті з вкладками до 65-го року життя (P-65); M 2, та Універсальне забезпечення. Постійне забезпечення до сьогодні залишилося найбільш популярним в асекураційній індустрії. Забезпечений має гарантовані вкладки і посмертну виплату, як також можливість ужитку грошової вартости в часі потреби.

Термінове забезпечення:

5 років, 10 років, котре можна поновити що п'ять або десять років. Дитяче термінове забезпечення до 23-го року життя продаємо до 15-го року життя. Термінове забезпечення є популярним пляном серед тих, котрі потребують забезпечення на вищі, але хочуть платити малі вкладки. Цей рід забезпечення купують молоді родини і ті, котрі не хочуть нагромаджувати грошевої вартости в своїх асекураційних полісах.

Вивінувальні пляни забезпечення: E-18 і E-20.

Ці два пляни надалі залишилися популярними серед наших членів, а зокрема між бабусями і дідусями. Більшість асекураційних компаній вже не продають вивінувальні грамоти. УНСоюз їх затримав на бажання членів.

Додаткові договори: Payor Rider (Забезпечення платника вкладок), DI (Подвійне забезпечення), Pour in Rider (Одноразова плата до грамоти). Додаткові договори додають вартість до грамоти без великих доплат.

Пенсійні грамоти: Пенсійні грамоти з одноразовою вкладкою з відкладеними на пізніше податками, пенсійна грамота з довільною вкладкою та вкладеними податками. IRA, – Roth, IRA – традиційне. Пенсійні грамоти УНСоюзу тепер платять до 7 відсотків річно в першім році. Кожну пенсійну грамоту можна пристосувати до Ваших потреб.

Нові асекураційні пляни є подумані на те, щоб уможливити якнайширшому колові членства закупити найкращі асекураційні поліси з низькими вкладками. Нові члени УНСоюзу передбачають потреби покриття похорону, потреби забезпечення родини від непередбачених випадків, можливості забезпечити вищі студії дітям та інші конечності життя. Вкладки на нових плянах передбачають значні ощадності.

Для порівняння подаємо зміни, які ми тепер ввели:

$ 10,000 Whole Life Age 35 male n/s
New Annual Rate Old Annual Rate
$ 110.30 $ 130.30
$100.000 10 year Term Age35 fenake n/s
New Annual Rate Old Annual Rate
$129.00 $ 276
$5,000 Whole Life Age 75 female n/s
New Annual Rate Old Annual Rate
$474.65 Life insurance not sold
Whole Life Single Premium (WSP)
$3,000 Age 80 male
New Rate Old Rate
$2,281 $2,505

УНСоюз тепер продає нове забезпечення для дітей, котре частинно поєднує забезпечення на ціле життя із пенсійною грамотою. Перша частина забезпечить дитину на ціле життя, а друга ґарантує мінімум $10,000 на вищі студії, коли дитина дійде до 18 року життя.

Український Народний Союз потребує вищих приходів із вкладок. Ми, як забезпеченева організація, мусимо здати собі спразу, що наші заробітки приходять із продажі життєвого забезпечення. Протягом останніх двадцяти років ми призабули, що ми не можемо існувати без припливу членства і членських вкладок. УНСоюз не зможе підтримувати ні Союзівки, ні „Свободи", ні „Українського Тижневика" чи інших братських допомог без достатнього впливу вкладок із продажі забезпечення. Не поможуть закиди громади про погане керування і нарікання про обмеження братських пільг. Закуплення асекураційних поліс в Народному Союзі допоможе покрити всі вимоги громади до нашої установи. Так само, як Український Народний Союз вже понад сто років має велике зобов'язання до нашої громади, пора, щоб громада знову почала полагоджувати свої асекураційні потреби в УНСоюзі.

В короткім часі УНСоюз буде оголошувати нові асекураційні продукти. Наші професійні продавці, організатори та секретарі будуть звертатися до членів УНСоюзу, до читачів наших газет з інформаціями про наші нові асекураційні продукти. Сподіваємося від всіх позитивного відгуку.

Гостина св. Миколая у Вунсакеті

5 грудня 1999 року відбулася зустріч св. Миколая з дітьми у залі української католицької церкви св. Михаїла під патронатом Українського Народного Союзу за старанням Дженет Бардел, секретаря 41-го Відділу. Іван Ткач подбав про музику.

У програмі взяли участь Михась і Стефко Ружицькі, Марко Ткач з віршиком Валентини Юрченко „Горобчики". Оксана Кархут з Марком Ткачем заспівали „Ой, хто, хто Миколая любить". Оля Шевченко прочитала вірш „Святий Миколай", а Ірена Клюфас – оповідання Івана Франка „Чудо з ковром". Програму закінчено співанням колядок.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!
І ДЛЯ ТЕБЕ Є МІСЦЕ У ЦІЙ ВЕЛИКІЙ РОДИНІ, ЩО ЇЇ ЗВУТЬ БАТЬКО-СОЮЗ!

Учасники програми з батьками і організаторами та о. Романом Ґолембою.

Наповнім позитивним змістом поняття „світове українство"

Звернення міжнародного фестивалю „Нашого цвіту – по всьому світу"

Щоб забезпечити налагодження та розвиток взаємовідносин України зі своїми закордонними співвітчизниками, вперше в Україні розпочато підготовку до проведення щорічного міжнародного фестивалю „Нашого цвіту – по всьому світу". Мета фестивалю – сприяння піднесенню національної гідности українського загалу, утвердженню принципів демократії, активізації взаємообмінів, передовсім у культурній сфері, між Україною та країнами оселення наших співвітчизників, наповнення конкретним змістом поняття „світове українство".

Задля цього на телеканалах СТБ (його програми мають змогу приймати у США та Канаді) на УТ-1 щотижня протягом більш ніж півроку демонструватимуться фільми, створені вітчизняними та кіномитцями інших країн.

Ці відеострічки мають висвітлювати історію та сьогодення закордонних українців, розповідати про видатних членів – державних, політичних, громадських та релігійних діячів, вчених, винахідників, мистців, військовиків, спортовців, підприємців.

Фільми, визнані кращими, в середині наступного року візьмуть участь у фінальній частині фестивалю, а потім демонструватимуться в державах оселення наших родаків та в багатьох містах України.

На жаль, Оргкомітет не має докладної інформації про наших закордонних співвітчизників – кіноаматорів та професіоналістів, в доробку яких, відомо ж бо, значна кількість вартісних відеотворів. Зважаючи на це, звертаємося із проханням про допомогу у поінформуванні про фестиваль як кіномитців, так і широкого українського загалу.

Шліть інформації на адреси: **Україна, 01034 Київ, а/с 507.** Тел.: **(380) 244-2911**, факс: **(380) 513-7132**, E-mail: **ukr-svit@iptelecom.net.ua**

Микола Жулинський, академік, голова Оргкомітету фестивалю
Ігор Винниченко, голова секретаріяту

Допоможімо братам в Казахстані

Два роки тому ми вислали контейнер з одягом і харчами до міста Караганди, що в Казахстані, за що була щира подяка жертводавцям від Ради Оборони й Допомоги Українцям при УККА (РОДУ) та від людей з Караганди. Тепер приготовляємо другий контейнер для 80-тисячної громади в Павлодарі, віддаленої на 450 кілометрів від міста Караганди. Продовж років ми всі й кожний зокрема старались допомогти братам в Україні, але тепер переконуємось, що їм потрібна допомога іншого характеру, чого ми не можемо їм дати. Зате невибагливі люди східньої діяспори, які живуть у злиднях, більше вболівають за долю України.

В загальному матеріяльний стан українців у Казахстані жалюгідний, і жодних познак на поліпшення немає. Тому Управа Ради Оборони й Допомоги Українцям при УККА вирішила більше зосередити свою допомогу тим людям, що її найбільше потребують і цінують. Хоч наша матеріяльна допомога не є вистачальною, але вона цінна, бо підтримує людей у вірі й надії на краще завтра. Нам не можна їх забути, бо це частка нашого народу, найбільше занедбана.

Завдяки Управі ЗУАДКу, яка оплачує цей контейнер, плянуємо вислати допомогу в половині лютого. Ми звертаємось з горячим проханням до всіх людей доброї волі: просимо збирати до пачок різного розміру новий або в дуже доброму стані і чистий, чоловічий, жіночий і дитячий одяг; продукти сухі й в пушках, як кава та інше, які не потребують зберігання в холодильнику; шкільні підручники, зошити, олівці, історичні книжки та художню літературу, Просимо описати вміст пачки (речі, харчі та їх кількість).

Процес збирання пачок складний і коштовний, тому дуже просимо українське духовенство дозволити збирати пожертви в церковних залях. Ми просимо всі відділи УККА та провідників громадських організацій допомогти в цій збірці. Реченець збірки призначений на суботу, 12, і неділю, 13 лютого. Жертводавців із дальших стейтів просимо слати речі на адресу УККА в Нью-Йорку: **UCCA, 203 Second Ave. New York, NY 10003.**

Заздалегідь щиро дякуємо за зрозуміння і позитивний відгук. За докладнішими інформаціями дзвонити: **(973) 779-4063**, або **(212) 228-6840.**

За управу РОДУ –
Іван Буртик, голова
Тамара Ґалло, секретар

ЮНІСТЬ ЗАВЖДИ З НАМИ

Союзівка вітає берхтесґаденців

З'їзд колишніх учнів Берхтесґаденської гімназії з нагоди 50-ліття матури в таборі українських переселенців „Орлик" у Берхтесґадені, Німеччина, у 1947 році, відбувся 5–7 листопада 1999 року на Союзівці. Не зважаючи на досить пізню пору року, погода на Союзівці була надзвичайно гарна. Прибулі в п'ятницю учасники обмінювалися спогадами, аж до пізніх годин вечора у „Веселці", де учасники мали нагоду побачити себе та друзів на фільмі, який був записаний під час зустрічі на Союзівці два роки тому.

Після реєстрації в суботу рано можна було оглянути виставку про таборове і гімназійне життя. В цій архівній збірці були книжки професорів, фотоальбоми, записки та щоденники учнів від 1947 до 1949 років про події в гімназії. Експонатом виставки була також доморублена валізочка, з якою Ольга Гладишовська еміґрувала в Америку. Між кольоровими пейзажами Берхтесґадену висіли табльо матурантів 1949 року, картини та книги, написані абітурієнтами.

В суботу по полудні Володимир Шарко, організатор з'їзду та член випускної кляси 1949 року, відкрив зібрання. Він прочитав привітання від Володимира Дмитрюка, теж випускника тієї кляси. Інга Шморгун прочитала лист з України від Наді Наорлевич-Зінкевич, однієї з тих, які перебувають на Україні і беруть активну участь в її перебудові.

Любомир Винар виступив як представник випускної кляси. Він підкреслив, що професори та учні Берхтесґаденської гімназії репрезентували усі частини України, від Донбасу до Лемківщини.

Ольга Гладишовська-Савчук, місцева представниця гімназії та організаторка багатьох попередніх з'їздів берхтесґаденців, репрезентувала колишніх учнів 8-ої кляси. Вона згадувала про вірну дружбу між гімназистами, яка й досі продовжується.

Ігор Лисий репрезентував 7-му клясу. У своєму слові він порівняв життєвий шлях славного дослідника Роалда Амундсона до долі абітурієнтів, які теж мандрували по землях, морях та льодовиках незнаного.

Багато хто з гімназистів досягнув свого особистого полюса, і як Амундсон вони, сьогодні стоять під прапорами власних досягнень.Олексій Шевченко репрезентував 6-клясу. Він описав взаємини приязні і довір'я між професорами та студентами того періоду.

Від п'ятої, четвертої, третої і другої клясів промовляли: Надя Гладишовська-Шмігель, Лідія Макарушка-Яросевич і Оксана Логуш-Федорович. Мирослав Лабунька згадав таборових приятелів гімназії. Роман Савицький, член першої кляси, розповів про свої спогади як початківця гімназійного життя. Лариса Зубаль-Біланюк виступила як колишня учениця Берхтесґаденського садочка і пообіцяла організувати з'їзд в 2010 році.

Черговий з'їзд запляновано на кінець квітня та початок травня 2000 року, з поїздкою до Берхтесґадену. Подорож почнеться у Львові, далі через Краків до Відня, Берхтесґадену, Оберамерґау, Міттенвальду і Мюнхену. Ця подорож дасть нагоду випускникам останньої шкільної матури, 1950 року, відзначити свій 50-літній ювілей. Інформації про подорож будуть розповсюджені додатково.

Вечором Богдан Марків вів мистецьку програму, яка почалась концертом. Юрій Олійник виконав на фортепіяні твори Барвінського і Шопена. Оля Герасименко, при фортепіяновому акомпаньяменті Ю. Олійника, виконала на бандурі декілька творів. О. Герасименко і її чоловік Юрій Олійник вдостоєні нагород від Уряду України за мистецьку діяльність в Україні і діяспорі. Співала також Оксана Федорович. Віктор Марків, який репрезентував молодше покоління, виконав на фортепіяні твори Шуберта і Шопена. Після святочного обіду почалася забава з танцями під звуки оркестри „Відлуння".

В неділю відбулася Служба Божа і Панахида за бл. п. директора, професорів і учнів. Після полуденку – прощалися, сподіваючися на такі ж теплі зустрічі в наступному тисячолітті у Берхтесґадені.

Ігор Лисий,
Остин, Текзас

Учасники з'їзду колишніх учнів Берхтесґаденської гімназії.

„Громадяни Америки не бажають, щоб їхні гроші йшли на вбивство людей”

Листи АГРУ в обороні Чечні до Президентів

Організація Американців в Обороні Людських Прав в Україні (АГРУ) вислала листи до Президентів Билла Клінтона і Леоніда Кучми з протестом проти війни в Чечні, яка є порушенням людських прав. В цих листах АГРУ закликає міжнародну спільноту впливати на Росію, щоб мирно закінчити кривавий конфлікт.

Геноцид в Чечні, який відбувається на наших очах, триває вже кілька місяців. Реагування ж світових потуг, включно з США, є слабким або ж його взагалі немає. Кажуть: „Чому ми маємо захищати „бандитів і терористів”? Або: „Це внутрішня справа Росії”.

На жаль, жертвами російського бомбардування стали не тільки воюючі „терористи і бандити” в Чечні, а здебільшого жінки, діти і старі люди. Втікачі, які рятуються від куль і бомб, не мають де перечекати бурю війни.

Президент Б. Клінтон кілька разів звертався до колишнього Президента Росії Єльцина з пропозицією припинити війну в Чечні. Президент Леонід Кучма виправдував позицію Росії, говорячи, що війну спровокував „масовий тероризм чеченців”, але радив Росії уникати неґативних наслідків для мирного населення. Спостерігачі вважають, що Росія не може собі дозволити широко-масштабної агресії через свою жалюгідну економіку.

Права і життя людей в Чечні є в загрозі, тому АГРУ в своїх листах до президентів Б. Клінтона і Л. Кучми просить втручання на захист чеченців. В листі до Клінтона говориться: „США давала і дає грошову допомогу Росії, щоб витягнути її з економічної кризи, а Росія, натомість, уживає ці гроші, щоб вбивати чеченців. Громадяни Америки не бажають, щоб їхні гроші йшли на вбивство людей. За останні роки створено такі міжнародні організації, як НАТО, Европейську Спільноту, Організацію Безпеки і Співробітництва в Европі, і Угоду звичайних (тобто не ядерних) збройних сил в Европі, завданням яких є запобігти конфліктам. Якщо одна держава уживає хемічну, біологічну чи вибухову зброю проти іншої, тоді це перестає бути внутрішньою справою цієї держави”.

Засоби масової інформації повідомляють, що понад 100 тисяч російських вояків перебувають в Чечні. Угода звичайних збройних сил дозволяє мати тільки 5,000 війська на кордонах держави. В листі АГРУ продовжує: „Пасивна позиція Заходу незрозуміла. Спільна міжнародна опозиція і вимога припинити фінансову допомогу Росії може принести бажані результати – припинення вбивства невинних людей”.

До Президента Л. Кучми АГРУ пише: „Чому колишні республіки Совєтського Союзу, включно з Україною, мовчать і потурають війні в Чечні, яка є порушенням міжнародних договорів? Міжнародне товариство в загальному, а сусід Росії – Україна зокрема, не може пасивно споглядати на це кровопролиття.

Ми звертаємося до Вас, щоб з позиції України – члена Ради Безпеки в ООН і члена Організації Безпеки і Співробітництва в Европі, при допомозі інших держав-членів, вжили всіх можливих засобів і впливів на Росію. Це треба зробити задля миру і гуманности”.

Божена Ольшанівська,
президент АГРУ

Добрий звичай: ялинка у Випані

16 січня в парафіяльному домі св. Івана Хрестителя у Випані відбулася традиційна ялинка СУМ. Вже стало звичаєм засвічувати сумівську ялинку в пам'ять про молодих друзів та подруг, які не мали можливости її засвітити через репресії та переслідування, які впали в нерівних боях УПА з ворогом. Серед наших постійних родинних турбот виховники усе ж знаходять час, щоб навчити молодь, передати їй наші традиції. Цього року ялинку підготувала подруга Зоряна Ковбаснюк, їй допомагала Христина Вох. Традиційним обідом зайнялася голова батьківського комітету Лінда Клебан. Приємно було дідусям, бабусям та родичам слухати дорогих діточок, подекуди вже третього покоління, які гарно співали колядки українською мовою, виконували святочні ролі в Різдвяній ялинці.

– Нехай побачать сумівські малята, що у всіх наших добрих вчинках нам допомагає Христос та його мати Марія, – сказав від імені молоді голова осередку СУМ друг Михайло Козюпа.

Святочний привіт присутнім на святі передав від імені Відділу УККА Антін Біланич. Святочну програму почав та закінчив молитвою о. Юрій Маркович.

Дмитро Вох

Потрібна негайна допомога

З України надійшов лист, який говорить сам за себе, але перше кілька слів від людей, які знають авторку листа. Богдан Рубчак, професор Ілінойського університету: „Підтримую прохання проф. Оксани Кобелецької. Я особисто був би дуже вдячний за допомогу в лікуванні тяжкої хвороби”. Проф. Михайло Калиновський з Кентського університету: „Коли допоможемо цій людині, то допоможемо українському відродженню”. Ірена Чабан, редакторка „Нашого Життя”: „Це – видатний науковець”.

Ось лист від Оксани Кобелецької:

Я, дочка колись широко відомого в науковому світі літературознавця, письменника, франкознавця, професора Кобилецького Ю. С., Звертаюся зі слізним проханням по допомогу. Вже тридцять літ я працюю в педагогічному інституті, готуючи майбутніх вчителів. Маю чимало літературознавчих праць. Та ось потрапила у велику біду, з якої ніяк не виборсаюся. Вже два місяці я лікуюсь в Київському інституті нейрохірургії. Привезли мене в червні до клініки інституту з болями та судомами, від яких втрачала свідомість. Обстеження змусило лікарів визнати надзвичайно поганий діягноз – результат Чорнобильської аварії. В мене ушкоджений увесь хребет, починаючи від шиї, із частковим защемленням спинного мозку. До цього маю ще й сильно виражену деформацію та руйнування кісткової тканини. Кожна операція в клініці офіційно коштує від 400 долярів, а в нашій нещасній державі доцент навіть столичного університету (як я, наприклад) отримує аж 50 долярів (!) платні на місяць, та й то нерегулярно, якимись частинами. Для того, щоб підготуватися хоч до одної такої операції, мені спочатку треба пройти курс комплексного лікування, до якого обов'язково входять такі ліки, як Osteo–Bi–Flex Calcium тощо. Всі ці ліки виробляються у США, але до наших аптек офіційно не потрапляють. Якщо ж замовляти ці ліки іншими шляхами, то наші „ділки при медицині” вимагають за них подвійну-потрійну ціну. Отже, ситуація для мене склалася надзвичайно загрозлива.

Голова моя ще непогано „працює”, розум не потьмарився, ще б чимало знань могла передати студентам. Якщо вдасться знову підвестися...

Даруйте, шановні, за сміливу надію, що Ви зможете виділити хоч часточку ваших достатків.

З пошаною,

Оксана Кобелецька

Просимо надсилати пожертви на адресу Української Американської Асоціяції Університетських Професорів: **Ukrainian American Association of University Professors, P.O. Box 491, Kent, OH 44240.**

Ася Гумецька,
голова УААУП

Заслуговує пам'яті і пошани

Наприкінці минулого року сповнилося 100 літ від дня народження о. Михайла Жеплинського, одного з учасників Листопадового Зриву, бійця Української Галицької Армії, активного члена УВО, а згодом ОУН.

Закінчивши у 1925 році Перемиську духовну семінарію, о. М. Жеплинський уміло і плідно поєднувава релігійне виховання своєї пастви з національним, разом з дружиною Наталією засновуючи по селах читальні „Просвіти" і успішно борючися з русофільством та ополщенням українських сіл.

Під час війни підтримував тісні зв'язки з УПА, за що був переслідуваний большевицьким режимом.

Двоє синів о. Жеплинського, Богдан і Роман, виховані батьком в патріотичному дусі, стали визначними українськими бандуристами, за що також заплатили поневіряннями в сталінських сибірських концентраках.

Д-р Володимир Боднар

ЩО? ДЕ? КОЛИ?

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

5 лютого – Ювілейний баль з нагоди 50-річчя Пластової станиці в Нюарку. Hanover Marriott, 1401 Route 10 East, Whippany, NJ. Початок о 6 годині. Тел. **(973) 514-1846**

◆

5 лютого – Товариство українських інженерів Америки, Українське лікарське товариство Північної Америки (відділ Ілліной), Об'єднання Українських ветеринарних лікарів Америки і Канади (відділ Чикаґо) проводять бенкет і баль дебютанток в Hilton Hotel, 17 East Monroe Street, Chicago, Illinois. Початок о 6.30 вечора. Тел. **(847) 985-3596.**

◆

6 лютого – Пластова станиця Нюарк запрошує на святкування 50-ліття станиці в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку (Sandford Ave., Newark). Початок о 1-ій год по пол. Тел. **(973) 492-2848.**

◆

12 – 27 лютого – в Українському інституті Америки (2 East 79th Street, New York) відбудеться виставка „Дві сестри”: живопис Аркадії Оленської-Петришин, живопис і скульптура Христі Оленської. Відкриття 11 лютого о 6-ій вечора.

◆

12 лютого – баль відділу Товариства українських інженерів Америки у Філядельфії. Початок о 6 год. 714 Charette Rd., Philadelphia. Тел. **(215) 671-9418.**

◆

12 лютого – фортепіяновий концерт в Українському Інституті Америки: **New York, 2 East 79th Str.** Початок о 8-ій вечора.

◆

13 лютого – в залі Церкви Івана Хрестителя (Нюарк) відбудеться концерт, присвячений пам'яті Дарії Гординської-Каранович за участю Лесі Грабової, Ольги Стащишин, Олега Чмира, Володимира Винницького, Лариси Крупи. Початок о 1-ій години.

◆

13 лютого – доповідь довголітнього політв'язня Дарії Гусак на Святі жінки-героїні, яке відбудеться в УКОЦ при 700 Седар Ровд, Абінгтон, Па. Поч. 0 4-ій год.

◆

19 лютого – УККА, відділ Пасейк – Берґен запрошує на забаву в Українській централі при 240 Hope Ave. в Пасейку; Початок о 8-ій вечора. Тел. **(973) 546-4659.**

◆

13-17 серпня – VIII Конгрес СФУЛТу у Львові. До участи зголошуватися: **WFUMA, P.O.Box 36305, Crosse Pointe, MI.** Тел. **(313) 884-6344.** Факс **(313) 884-9474.**

◆

До уваги читачів!

Оголошення в розділі „Що, де, коли?” є додатковим джерелом інформації і вмі-щуються в цій колонці тільки за умови подання цих оголо-шень через відділ реклями (тел. **973-292-9800, дод. 3040).**

СПРАВИ НАШИХ ЦЕРКОВ

Нас багато, а Київ – один

Відгук на статтю Євгена Сверстюка „Про відродження віри і Церкви" („Свобода", 3 вересня 1999 р.)

Підтримую ваше рішення щодо необхідности тверезого, і якщо вимагатиметься, тривалого обговорення наших конфесійних справ, зокрема існування аж трьох Православних Церков у незалежній Україні. Дві статті на цю тему, опубліковані в 36-му числі „Свободи", заторкнули мою душу і розум. І вирішила зі своїми міркуваннями вийти „на люди". У справі нашого духовного і національного відродження, на мій скромний погляд, треба дискутувати, бо від стану наших душ, сердець та усвідомлення, „чиї ми діти", великою мірою залежить майбутнє нашої Матері-України.

Стаття Є. Сверстюка починається ствердженням, що козаки боролись під гаслом „за нашу віру і волю", не державу. Так, не було Української держави, але за яку волю боролись вони? Чи не за волю українського народу і чи не замінювало поняття народу поняття зформованої держави в той час?

Яким чином еміграція повезла на чужину „національну пам'ять і біль", – чи не діставши її великою мірою від відродженої УАПЦ 1921-го року? Чи це не туга за незалежною Українською Православною Церквою у вільній Українській самостійній державі? Правда, дуже тяжко мати свободу сумління, де церква скована. Значить, потрібно мати свободу держави і незалежної Церкви.

Так, відроджена УАПЦ була ближчою до народу, вона виросла з українського народу. Держава тоді тільки пробудилась з неймовірно довгого і тяжкого сну, але народ залишався, ніби чудом Господнім, міцний духом і вірою. Той український народ, за волю якого боролись козаки, зміг в таких складних умовах створити, що здавалось неможливе – національно свідому, високо духовну Українську Автокефальну Православну Церкву. Говорячи устами отця Никодима, Христос, Син Божий, прийшов на світ для спасіння людей, а не для виконання церковних канонів. Таких його „неканонічних" висловлювань не схвалив би, мабуть, ні Московський, ні Вселенський Патріярхи. Та „свобода", до якої тепер повертається Православна Церква, не є свободою, бо вона шукає, навіть прагне нових і повторних кайданів. Адже Московський Патріярхат ніколи не дозволить існування незалежної УАПЦ на Україні. УПЦ Київського Патріярхату знижує шанси свободи своєю неспроможністю відірватись, як пишете, „від тієї ж самої школи". Решта УАПЦ, особливо Церква в діяспорі, шукає „виходу з міжнародної ізоляції" (і з власної хати), що є рівнозначне до „канонічних" кайданів, суцільної підлеглости Вселенській Патріярхії, одночасно (може навіть дехто й несвідомо), відкидаючи духовні засади відродженої УАПЦ 1921 року та віддаляючись від народу.

Так, Московський Патріярх в погодженні з Вселенським Патріярхом дуже вміло використовують фактор „неканонічности", щоб не допустити в Україні до створення єдиної УАПЦ. Московський Патріярх дуже не бажає цього, а Вселенський Патріярх не хоче сваритись з ним та підтримувати „неканонічну" Церкву відродженої і знищеної УАПЦ 1921 року.

Ви, пане Сверстюк, запитуєте, як зробити, щоб був один Київський Патріярхат? Це не легко, але у Бога все можливе. Звичайно не наказом чи силою, але молитвою, прагненням і вірою, щоб Господь Бог дав усім православним українцям, які працюють на церковній ниві, мудрість, чесність і душевну наснагу відкласти антипатії та кривди минулого і зосередитись на потребах сьогоднішнього дня українського народу.

Так, пане Сверстюк, єдина Церква не загоїть усього зла на світі чи в Україні, але вона підійме морально-духовний клімат Церкви та її гідність. Моє серце говорить, а логіка й історія підтверджують, що саме роз'єднання, незважаючи на причини, є основним лихом нашої Церкви і нації.

Які б вони не були, ми не повинні мати два Києва, дві України, бо тоді ми не матимемо жодної. Але ж хіба можемо ми, якщо нам не подобається такий Київ, як є, покинути його, не вовтузитися з ним і шукати виходу на широких водах „канонічного православія" з Москвою чи з Константинополем!? Це – мої особисті, на жаль ,небезпідставні побоювання.

Слід також відкинути оті марні спроби ламання до закритих дверей, входу до „міжнародного православія" з метою знайдення там собі престижу і „кращої" долі десь у чужих. Нам не було б так тісно і прикро у своїй хаті, якщо б зробили у ній порядок, тоді й поважати свою рідну Українську Церкву буде легше. Вона, може, скромна, але своя.

Не допоможе нам надбудова Москви чи Вселенської Патріярхії, бо вони відберуть у нас ту скромну хату, що маємо, та не цінимо. А таки „у своїй хаті, своя правда і сила і воля", як казав наш Тарас Шевченко.

Ісус прийшов на цей світ, щоб спасти людей. А ми бавимось у канони, церковну політику та посягання на власність. Так сл. пам'яті Патріярх Мстислав оцінив вагомість єдности, національної свідомости та спадкоємства Церкви-мучениці. І тепер до цього повинен крокувати кожний чесний трудівник на українській церковній ниві.

Дозвольте, достойний пане Сверстюк, закінчити Вашими словами: Як би не було тяжко, „не треба лякатись боротьби, якщо ця боротьба за святиню. Її треба постійно животворити. Розчищувати джерела". Так, і дозвольте ще додати: прагнути до одної УАПЦ, одного Києва, однієї України-матері.

Ярослава Французенко,
Роквіл, Мериленд

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

УГКЦ була і є нашою Церквою

В числі 51 „Свободи" за минулий рік появилася стаття Михайла Дзвінки „А все ж – до кого належати?", в якій є чимало неточностей. Деякі люди вважають, що коли ми будемо мати той чи інший Патріярхат, то всі наші клопоти зникнуть, будемо жити в раю.

Цікаво, що вірні та ієрархія Франції чи Еспанії ніколи не мали свого Патріярха, але були світовими державами і при цьому воліли належати до того „ненависного Риму". Далі дописувач говорить, що „римськими дивізіями були Польща, Мадярщина та інші країни". Які країни? Католицька Словаччина чи Австрія? Це ніби з архіву московсько-большевицької пропаганди, де були „акули Вол-стріту", або „агенти Ватикану".

Повернемося до філософічних роздумувань автора: „Щодо Ватикану, то він є релігійним уламком римської імперії ... Римський „кулак" разом з грецькими філософами створили систему, яку ми сьогодні називаємо католицьким християнством". Вертаючись до історії, можна сказати, що про це списано тонни паперу.

Московсько-царська пропаганда, а особливо пропаґанда Російської Православної Церкви створили теорію, що латинська Церква не є Церквою Христа. Це, мовляв, витвір римського імперіялізму та грецько-римської філософії. Одначе ми знаємо, що це неправда. Впродовж першої тисячі років була одна Церква, яка поділилася 1054 року на західню та східню. Всі патріярхи того часу визнавали римського патріярха як одного з них. То чому послуговуватися сьогодні неправдою?

Далі автор запитує: „Чи дякувати за греко-католицький патріярхат, якого не буде? Він не є в інтересах Риму, Варшави, Братислави, Будапешту і навіть Москви. Коли я переглядав українські католицькі газети, то здивовано подумав, чому вони називаються українськими? Там усе – про Ватикан. Такі тенденції не дадуть вірним душевного балянсу. Коли українці-католики здають свої позиції Ватиканові і віддаляються від себе самих, то православні потай від народу підписали угоду, в якій свою душу і майно передають до Істамбулу. Одні та другі є безвідповідальні, проявляють комплекси меншевартости і етнічну неповноцінність".

Українська Греко-Католицька Церква вже існує чотириста років, вона є Церквою-героїнею, вона стала українською національною Церквою галицької вітки українського народу, вона стояла разом з ним на барикадах за віру українського народу, за волю та самостійність цілої нації. Чи хтось ці позиції вже здав?

Дехто вважає, що Патріярх Константинопільський йде „на шнурочку" у Москви. Але він не звернув уваги те, що скаже Москва, коли прийняв Естонську Православну Церкву під свою опіку. Патріярх Москви страшенно обурився та перестав споминати ім'я Патріярха Константинополя в Богослуженнях, а на останній конференції представники Російської Православної Церкви відмовилися сісти за стіл разом зі „зрадниками" – представниками Естонської Православної Церкви.

Я не кажу, що ми не маємо права критикувати Ватикану. Ні, нашим обов'язком є критично ставитися до певних дій Ватикану, але ми не повинні йти в хвості московсько-царської та московсько-большевицької пропаганди, а також пропаганди московської Патріярхії, та повторювати за ними, що все зло, яке сталося в Україні, походить від поляків та Католицької Церкви.

Цікаво, що в пресі дуже скупо говориться про ганебну ролю Російської Православної Церкви в поневоленні та русифікації українського народу. Ще задовго до „указу Валуєва" Російська Церква видала циркуляр: „Воспрещается печатать церковние кнігі на малоросійском наречії". Згадаймо й про викляття гетьмана Мазепи.

Пересічний українець, що читає нашу пресу, був бомбардований московською пропагандою впродовж століть, а тепер його й надалі переконують, що нашим найбільшим ворогом є Рим, Істамбул і Варшава.

Коли українська преса в Україні та в еміґрації б'є на сполох з приводу того, що русифікація України посилюється, ми повинні змінити пріоритети та вказувати на справжнього недруга України.

О. Гаврилів,
Клівленд

Хай не заколише нас „канонічна" пісня

Після тяжкої і впертої боротьби Україна нарешті досягла політичної незалежности, позбувшись ярма чужоземних володарів.

На диво, в той час, як наш народ утверджує свою незалежність на батьківщині, наші релігійні владики в діяспорі йдуть в протилежному напрямку, віддаються під опіку чужоземних релігійних володарів. Іронія і парадокс цієї ситуації полягає в тому, що впродовж 300 літ поневолення України наше духовенство, включаючи українські православні і греко-католицькі єпархії, було бастіоном боротьби за незалежність. А тепер, коли Україна стала незалежною, предстоятелі церков присягаються у приналежності до так званих „канонічних" патріярхів.

Цей парадокс йде навіть далі. Провідник Комуністичної партії України П. Симоненко виголосив під час останніх виборів: „Я, як комуніст, борюся за канонічне православіє на Україні". Виглядає так, що наші владики в діяспорі і комуністи в Україні співають ту саму „канонічну" пісню.

Наша історія вказує, що Україна ніколи не мала добра від чужоземних владик. Із Заходу римський католицизм хрестив нас „вогнем і мечем", а зі Сходу гнітило „канонічне" православіє.

Протиукраїнські акції Москви, Риму і Візантії добре знані, і їх не варто повторювати. Вистачає лише сказати, що найбільша на світі Католицька Церква східнього обряду (українські греко-католики) з ласки Риму не має свого патріярха. А найбільша у світі православна громада України розбита на багато „канонічних" і „неканонічних" фракцій з ласки московських і візантійських „канонічних" патріярхів.

Сьогодні ні рабство московського православія, ні порожнеча візантійського формалізму, ні абсолютизм римського католицизму українському народові не підходять. Ні Москва, ні Рим, ні Візантія майбутности в Україні не мають.

Шлях релігійного відродження України веде лише в одному напрямку – до гуманітарних і соборноправних традицій давньої Київської Церкви, Церкви-матері і православних, і греко-католиків України.

Ця давня Київська церква була побудована на засадах спільної пошани і любови між духовенством і мирянами, соборноправства і керування спільними силами духовенства і мирян. Тільки українська соборноправна Церква може всіх нас об'єднати в золотоверхому Києві. Це – єдина Церква, що має майбутність в Україні.

Ігор Лисий,
Аустин, Техас

Дорога до українського храму

Світлана Глаз: „Я люблю Єрусалим"

С. Глаз-Овчаренко – журналістка, живе в Ізраїлі з 1991 року, спеціяльний кореспондент „Свободи" в Єрусалимі

На землі є два місця, де мене залишають щоденні турботи, забуваються незгоди сучасного життя – дворище мого покійного діда, де ростуть грушадичка та горіх, посаджений моєю бабусею ще до війни та старий Єрусалим, де серед вічного гамору залишаєшся на самоті зі собою, починаєш чути себе, дихаєш легко і на вчорашні проблеми дивишся з поблажливою посмішкою. Люблю Єрусалим, люблю його крамнички, маленькі дворики, де точиться своє життя. Тут – прохолода і свобода, ніяких непорозумінь між народами чи конфесіями.

Весняного дня я знайшла у Єрусалимі те, що шукала в Ізраїлі понад 7 років: я почула Літургію українською мовою і познайомилася з протопресвітером Олександром, настоятелем усіх слов'янських приходів на території Ізраїля, в миру – Олександром Виноградським. Церква св. Харлампія, де служить о. Олександер – досить велика, з дорогими іконами, з хором. Здебільшого співають черниці, які на Святій землі живуть як прочани. Отець Олександер викладає богослів'я вже більше 20 років, жив в Европі, деякий час в Америці, тепер його місце тут, в Ізраїлі.

– Проповідувати християнство в усьому світі, розширювати і модернізувати нашу церкву і християнські звичаї – ось наша мета в Ізраїлі, – говорить о. Олександер. – А моя – це ще й пристосуватися до місцевих звичаїв і законів, дати можливість прихожанам відвідувати храми і церкви у зручний для них час.

– Що це означає?

– В Ізраїлі вихідний день – субота, а неділя – звичайний робочий день. На Літургію приходять люди різного віку, але ті, що працюють, не можуть прийти в неділю. І я у своїй церкві служу недільну Літургію в суботу, у п'ятницю – сповідаю. Служу я слов'янськими мовами, в тому числі й українською, а також на івриті. Мені близькі по духу богослужіння покійного патріярха Тихона, який хотів поширити християнство в усьому світі. Організувати так звану Ізраїльську православну церкву – ось моє покликання. Що це означає? До Ізраїля приїхало більше мільйона юдеїв, а з ними – неєврейські члени сімей. Як бути, куди піти християнину на незнайомій йому Святій землі, але поки що – чужій? Вперше в історії разом з юдеями приїхали православні. І їм потрібна не лише матеріяльна допомога, а й духовна. Можливо духовна – в першу чергу. Це історичний факт. Я не бачу єднання юдеїв з протестантами, католиками, а з православними воно відбулося. Адже наші церковні й повсякденні традиції дуже схожі з юдейськими. Хоча тут є свої складності, які я намагаюся пояснити прихожанам: ми живемо в Ізраїлі, а не в Україні, тож повинні поважати традиції і закони держави, знати державну мову. Я – священик при Єрусалимській Патріярхії під опікою Патріярха Єрусалимського та всієї Палестини Діодора і моє завдання – ширити християнство серед нинішніх і майбутніх поколінь приїжджих, якщо вони, можливо, згодом і не говоритимуть слов'янськими мовами. Використання івриту в церкві закономірне. Це – свята мова, якою була написана євангелія. У церкві я правлю службу українською мовою, Тому що значна частина людей в побуті спілкується цією мовою. В моєму приході багато молодих людей і вони швидше відгукуються на всі модераторства Православної Церкви тут, в Ізраїлі. Канони традиції православ'я не порушуються ні в якому разі, але пристосовуються до місцевих норм співіснування. Я гадаю, що це об'єднує людей, викликає повагу до всіх релігій, допомагає знайти власну дорогу до Бога.

– Чи було збудовано за останній час нові православні храми?

– Відкрився монастир святого Георгія поблизу Назарету, церква на півночі країни. Гірші справи на півдні. До мене приїздять миряни з Арада, Беер-Шеви, навіть з дуже сучасного Ейлату. Хоча там є маленькі церкви, але люди їдуть до Єрусалиму. Ці люди живуть в Ізраїлі, прагнуть передати свою віру дітям. Це не просто, адже діти йдуть вчитися до єврейських шкіл, де мусять вивчати юдаїзм.

– Що не вдається?

– На жаль, ми не вміємо правильно будувати православні церкви, не вміємо об'єднувати людей. Я завжди намагався пояснити людям, що головне – самому визначитися, хто ти є, вибрати свій храм. Чому євреї щодня ходять до однієї і тієї ж синагоги, а мусульмани до мечеті? Тому, що це не просто звичка, а й повага до віри, до самого себе. В неділю я, як правило, буваю біля Гробу Господнього. З різними запитаннями до мене звертаються люди з усього світу і різних релігій. Я пояснюю їм і вони мене розуміють. Я спілкуюся з ними. Це важливо. Більшість священиків після богослужіння зачиняється в келіях. Це, так би мовити, необхідність бути на самоті. Я порушую цю традицію. В суботу увечорі, коли немає служби, я просто ходжу вуличками міста, і коли я допоможу бодай одній людині, то дякую Богові за таку можливість.

– Як складаються ваші стосунки з іншими православними священиками?

– По-різному. Ось приклад. Я живу в грецькому монастирі. Одного разу мені сказали: ти чужий тут. Я відповів: я – вдома. Потім ми порозумілися, але я справді – вдома. Свята земля – це дім для всіх. Господь Ісус спас нас всіх, щоб ми мирилися.

– Як ставляться до вас євреї?

– Добре. Лише ортодоксальні хасиди відвертаються, знаючи, що я служу православну службу. Взагалі, якщо я не в Єрусалимі, то я не одягаю рясу, але є тиждень у жовтні, коли я зобов'язаний носити її завжди. На вулицях, в автобусах люди підходять і цікавляться: а що це за шапка, а чому хрест? Я пояснюю і вони розуміють. Але спочатку думають, що я суддя... Я людина соборна, православна. Моє покликання – об'єднувати, гуртувати, урівноважувати емоції. Ось приклад: один з батьків – еврей, але обоє хочуть охрестити дитину. Як бути? Мені це вдається зробити, не ображаючи при цьому іншої релігії.

– За якими канонами ви служите Літургію?

– В мене ніколи не було сумнівів і протиріч, бо я з евреями – еврей, з греками – грек, з слов'янами – слов'янин, як сказано в Євангелії. Це допомагає мені слухати і чути, проповідувати добро, покірність, незалежно від того, якою мовою я спілкуюся.

Для спілкування з людьми о. Олександер знає 10 мов, якими вільно володіє, серед них і українську. Адже народився він на Одещині, там минуло його дитинство. Це вже потім покликали дороги до навчання в Німеччині, Голяндії, Англії...

Ці дороги привели о. Олександра до храму, де він прийняв християнство, постригся у ченці, віддав себе служінню Богові, допомагаючи нам, грішним, знайти і свою дорогу до Храму.

С. Глаз, Ізраїль
Світлив **Віктор Яценко**

Протопресвітер о. Олександер

У церкві св. Харлампія в Єрусалимі.

Гальмується розвиток національної Церкви

Минулого літа львівська газета „Високий Замок" надрукувала розмову з Іваном Гелем – про сучасне життя Української Церкви, її проблеми і завдання. Розмова варта пильної уваги, бо стосується духовного життя нашої нації. Ім'я Івана Геля надає розмові особливої ваги. Колишній дисидент, борець за відновлення прав Української Греко-Католицької Церкви, багаторічний політв'язень, він і сьогодні має мужність відверто висловлювати свої погляди щодо явищ, про які багато інших наших громадських діячів воліють мовчати. Нижче пропонуємо розмову з І. Гелем в скороченому варіянті.

– Люди небайдуже й болісно сприймають невпорядкованість відповідних структур Церкви та слабке відчуття чи, скажімо, навіть відсутність духовного проводу. Як ви оцінюєте сучасне церковне життя?

– Церква жива і житиме завжди. Свідченням цього є минуле півстолітнє катакомбне буття. Ще в 1988 році Церква не мала жодної офіційно діючої парафії. Сьогодні в тисячах храмів мільйони греко-католиків вільно сповідують свою віру. Організаційну роботу, формування структур, завершено, хоч не все тут так довершено, як мало б бути. Створено дві нові єпархії – за рахунок поділу і зменшення територій, що історично існують. Для створення видимости про ріст єпархій. На це Ватикан, між іншим, не тільки дав санкцію, а навіть спонукав до такого поділу. Зате на відновлення Київської Митрополії дозволу Церква не отримала: очевидно, за волею Москви та і з власних інтересів Ватикан (а там часто вирішують проблеми нашої Церкви за нашою спиною) географічно обмежував адміністративну територію УГКЦ вийнятково Галичиною. Лише після завзятих змагань і обурення українців замість відновлення Митрополії створено Київсько-Вишгородський Екзархат, територія якого становить ледь не чотири п'ятих усієї території України. Абсолютна більшість духовенства сприйняла це як глибоке і навмисне приниження, частина – як велику милість Ватикану.

– Ви заговорили про географію, території... Наскільки це важливо? Адже після виходу з підпілля питання „чи жити?" перед Церквою вже не поставало. Однак існує питання „як жити?" Бути Церквою всеукраїнською чи лише регіональною?

(Закінчення на стор. 17)

Шлях до Крутів

Уривки зі спогадів підполковника армії УНР Миколи Битинського, надрукованих у книзі „Герої Крут" (Дрогобич, „Відродження", 1995)

... Ось ціла Україна вкрита радісним гомоном волі, вкрита козацькими шапками, гомоном української пісні, з'їздів, нарад, газет, книжок, шкіл, отаманів, партій, урядів і політичної боротьби. Одним словом – воля. Можна робити й робиться, — що кому подобається. Не видно тільки одного – не видно нашої армії, нашого війська... Пишаються вправді козацькі жупани, шапки та навіть шаблюки, та це тільки для прикраси. А зате військо тепер – непопулярне, нелюблене, немодне...

Уся влада і впливи в руках соціялістів. Не менше 10 всіляких соціялістичних партій натворилось. І всі вони на всілякий лад кричать і горлають про міжнародне братерство, інтернаціоналізм, пацифізм і т. п. „Нам війська не треба!" – кричать вони. „Ми України на багнетах не будемо будувати!", – говорить проводир соціялістів і голова Уряду Української Держави... Отже, загальна демобілізація. Розпустіть військо додому! Геть з тою капіталістичною вигадкою!

Даремно лунає голос Міхновського, даремні його розпучливі старання, щоб організувати скоро свою власну українську армію. Ніхто інший, тільки самі українці, оті наші соціялістичні доктринери, які мали тоді всю владу і всі впливи в своїх руках, не допустили до здійснення заходів Міхновського, не допустили до організування нашої армії... Отже, наша держава одинока в світі опинилася без власного війська, та ще й до того також ідейно роззброєна, бо соціялістична влада України голосила згоду, братерство й миролюбство з усіма ворогами України.

Не дивно, що по тому мусила прийти дуже скоро катастрофа. Бо вороги України не спали. Червона більшовицька Москва голосила на словах ті самі інтернаціональні гасла, а на ділі готувала армію і зброю для війни з Україною.

Більшовики голосили різні кличі, але самі ніколи в них не вірили. Вони знали, що тільки військова сила буде рішати, хто встоїться, а хто впаде! Зате наші доктринери вірили в ті чужі правди й готували собі шлях до загибелі, а українській молоді – шлях до Крутів!

Не минуло, отже, навіть кілька місяців, як ті самі проводирі „братнього" московського пролетаріяту створили свою армію і вирушили війною проти України. Червона узброєна московська орда йшла кількома шляхами. Україна була, однак, безборонна, неприготована, заскочена, бо наші тодішні соціялістичні провідники не сподівалися, не хотіли вірити до останньої хвилі, щоб нова червона, „пролетарська" Москва, яка проголосила братерство, зірвання з усякими війнами та інші подібні гасла – пішла так скоро втертим шляхом імперіялізму, війни й підбою – шляхом старої царської Москви.

Сьогодні нам навіть тяжко зрозуміти, як велика тоді була сила цьої червоної сліпоти, яка налягала тяжким смертельним панцирем на наше молоде державне життя й не дала йому розвинутися. Вже йшла червона орда кількома шляхами на Київ, Харків, вже горіли довгою смугою українські міста і села в обіймах „братнього московського пролетаріяту". Вже й під Київ докочувалися перші хвилі – але тверді партійні, засліплені соціялістичні лоби ще не хотіли вірити, щоб це взагалі було можливе.

Щойно безпосередня загроза, комуністичні заворушення московського шумовиння в самому Києві, луни пожеж та гук стрілів і хвилі втікачів – отворили вкінці засліплені червоним дурманом очі легковірних. Пізно вони прозрівали... Здавалося, що все вже погребано й усе пропало... Здавалося, що московські війська майже без бою займуть Київ, а потім решту України... І тоді саме прийшли несподівано Крути...

Крути струснули до дна сумлінням і свідомістю українського народу... Українська молодь своєю жертвою і своєю кров'ю, пролятою під Крутами, змила страшну ганьбу, нанесену незрячими батьками, й дала початок відродженню нашого нового національного життя... Там, на полях Крутів, в ударі грудей з грудьми і меча з мечем замовкли остаточно всі байки про братерство, солідарність пролетаріяту та всякі інтерналіоналізми...

В знайденому фотоархіві УПА – 216 невпізнаних героїв. Хто їх впізнає?

Щиро дякую за опублікування матеріялів з недавно знайденого на Гуцульщині фотоархіву УПА, які я подав до редакції „Свобода" (надруковано 29 жовтня і 19 листопада 1999 року).

І ось наспіло перше приємне повідомлення. Знайшлася людина, яка з опублікованих фотографій впізнала невідомого дотепер борця за волю України, подала про нього біографічні відомості. Тою особою, що відгукнулася, є Петро Содоль. З поданих даних нетрудно збагнути, що пан Содоль добре обізнаний з Визвольною боротьбою в даному реґіоні. Напевне він зміг би впізнати більше осіб з архівного матеріялу, якби йому дали можливість весь його переглянути. Адже всього, як відомо, знайдено 216 фотонеґативів, на яких закарбовано багато молодих облич, доля яких залишається невідомою.

Одночасно повідомляю, що публікацію про знайдений фотоархів УПА, як і відгук на неї, я відразу переслав до Львова своєму приятелеві Василеві Гуменюку, який якраз і передав мені усі ці інформації.

В разі виникнення потреби безпосередньо сконтактуватися з В. Гуменюком, подаю його домашню адресу і телефон: **Україна, 79066, м. Львів, Проспект Червоної Калини 77 кв. 134.** Тел.: **(0322) 210-785.**

Віpослав Лобур,
Севен Гіллс, Огайо

ДВІ КОЛОНКИ З ПРОДОВЖЕННЯМ

Ліна Костенко

ГУМАНІТАРНА АУРА НАЦІЇ або *Дефект головного дзеркала*

(Продовження. Початок див. ч. 2, 3, 4)

Ось і недавно в одній із столичних газет з'явилося обнадійливе повідомлення: „Піднімаймося з колін". Але чому так наполегливо прищеплюється саме ця конфігурація? А якщо хто не стояв на колінах, чого ж він має підніматися? Наприклад, молодь, – вона ж просто ще й не встигла стояти на колінах, навіщо ж їй приписувати таку анахронічну модель?

Складається враження, що частина комплектуючих нашої оптики взята за інерцією звідти, з колишньої метрополії. І це не дивно, бо понад триста років возз'єднання, навіть не приєднання, а за принциповим постулатом Росії – возз'єднання, тобто всепроникаючої дифузії, – не могли не дати своїх наслідків. Той же патетичний заклик: „Россия, встань и возвышайся!", – передбачає, між іншим, теж вставання з якоїсь непрезентабельної позиції. А що вже казати про грізну інвективу нового російського прем'єр-міністра, яка недавно прогриміла в російській пресі: „Россия может встать с колен і как следует огреть". Різниця лише в тому, що Україна нікого не збирається „огреть", і одним із своїх найбільших досягнень вважає спокій і злагоду, що панує в нашому суспільстві. Однак патріоти запевняють, що нація спить. Це у нас другий лейтмотив незалежності.

Щодо природи цього сну у мене є сумнів. Я його сформулювала ще кілька років тому перед українською аудиторією в Канаді: „Сон, непритомність чи летаргія?" І мала враження, що такий колектив до сонливості нації аудиторія не дуже сприйняла. А нещодавно я знайшла підтвердження у Гельвеція. Ще у XVIII столітті цей філософ писав про летаргію народів, що вийшли з-під деспотій. Більше того, він зауважив, що у таких країнах „летаргія приймається за спокій". Чи не про те ж саме у Зерова: „Де розум і чуття – все спить в анабіозі"? Отже, таки не про сон ідеться, а про летаргію, в кращому випадку про анабіоз, а це стани хворобливі і можуть закінчитися для нації фатально. Так недовго дійти й до аури в інтерпретації радянських словників.

Ще один лейтмотив – рефлексії щодо брому, без якого нібито не можна читати нашу історію. Сказані колись під гарячу руку, ці слова Винниченка повторюються й тиражуються, і заганяють співвітчизників у комплекс причетності до ексклюзивних жахіть нашої історії.

А яку історію можна читати без брому? І взагалі, навіщо читати історію з бромом? Історія діло давнє, вона вже минула. Дивіться трансляції засідань нашого парламенту, тут і бром не допоможе.

Та й чим, власне, наша історія гірша, ніж в інших народів? Що, історію Англії можна читати без брому? Коли королева Марія Католицька, так і названа Кривавою, страчувала протестантів? Коли у часи Шекспіра „кров з ешафотів бризкала на сцену"? Недарма ж у спектаклі грузинського режисера Струуа „Річард III" герої ходять по сцені у плащах, підтіпаних кров'ю.

Чи історія Франції, з її Варфоломіївською ніччю, з кривавим термідором? Чи давній Рим з його гладіаторами, з його цирком, де леви на арені роздирали християн? Чи, може, історія Німеччини дає взірці ідилічного розвитку нації? Чи, може, в Італії Данте не був вигнанцем, а Торквато Тассо не збожеволів? Чи Росія не закатрупила мільйони людей у лихоманці своїх перманентних експансій? А колоніяльна політика Іспанії чи Португалії? А за один рік в Толедо три тисячі процесів проти „єретиків"? А тридцятилітня війна в Європі, вона ж тільки щойно закінчилась, коли почалася наша національно-визвольна під проводом Богдана Хмельницького. Європа лежала в руїнах, собаки вили на попелищах.

Кожній нації є за що посипати собі голову попелом. Тільки не треба тим попелом запорошувати очі наступних поколінь. Ніхто з нас, нині живущих, не може нести відповідальності за давні неспокутувані гріхи. Але кожен з нас зобов'язаний їх не повторити і не примножити.

Коефіцієнт некорисної дії всіх цих закликів – підводитися з колін, прокидатися, читати історію з бромом і т. п. просто вже катастрофічний. Що це – психоз нав'язливих станів, постколоніяльний синдром чи просто елементарна неосвіченість?

У нас є прекрасні вчені, фахівці з різних галузей знань, але чомусь прислухаються не до них, їхні постаті відсутні у головному дзеркалі нації, зате безперестанку мигтять фальшиві зірки шоу-бізнесу або політики всіх мастей і калібрів, які вистрілюють у маси сумнівні гасла й сентенції, типу „національна ідея не спрацювала", „так історично склалося", „наш народ не готовий", „друга державна мова" і т. п. Враження таке, що того дзеркала взагалі нема. На його місці нуль. Дірка, заткана павутиною. Навіть не дефект головного дзеркала, а його відсутність.

Чого варті, наприклад, постійні заклинання культури економікою, – це вже лейтмотив з вищих ешелонів влади, – мовляв, відродимо економіку, тоді й почнеться духовне відродження. І розквіт культури, й літератури, й мистецтва. Так ніколи не було, це абсолютна неправда, і доказ тому – вся історія світової культури.

В епоху Відродження і війни були, й лихоліття, і скульптуру Мікеланджело чернь скидала на брук. Іспанія часів Сервантеса теж була в занепаді. Візьміть „Всемирную историю", видання Каспарі, 1903 р. Ст.-Петербург. Там є розділ, який буквально так і називається: „Экономический упадок и культурное возвышение Испании". Бо економіку розвалюють одні, а культуру створюють інші. Іспанія тих часів була вкрай розорена. Там теж були високі податки, інфляція, емісія, процвітало те, що ми тепер називаємо корупцією. Двір купався в розкошах, держава загрузала в боргах.

Всі ті ґранди і кабальєро були як наші депутати. „Поля заростали бур'янами", – цитую. – „Так стала гинути Іспанія". І при цьому був „розквіт духовного життя", „мистецтво і поезія досягли найвищого розвитку", в країні створювалися численні поетичні академії.

Сервантес і сучасник його із сусідньої Португалії Камоенс, учасники якихось тодішніх „гарячих точок", один втратив руку, а другий – око, обидва бідували, не мали від урядів ніяких пільг, одначе один написав „Дон Кіхота", а другий – свої „Лузіади", які є по сей день окрасою португальської літератури.

(Мову оригіналу збережено)

Продовження в наступному числі

УКРАЇНЦІ У СВІТІ

Вечір в Санкт-Петербурзі

10-річна Юля Чаплинська показує свій саморобний журнал

Щопонеділка українці російського міста Санкт-Петербургу збираються на сходини, які відбуваються в офіційні Української національно-культурної автономії. Вона розташувалася на верхньому поверсі Палацу культури імені Кірова, тож доводиться йти темними сходами повз велетенську постать кривавого приборкувача незалежного Кавказу у 1918 році Сергія Кірова, яка сивим привидом бовваніє у напівтемряві. Учасники вечора збираються повільно, бо ніхто тут не має авт, а трамваї та метро увечорі перевантажені.

Голова автономії Микола Жигло вже на місці і розповідає мені для читачів "Свободи" про підготовку до відкриття пам'ятника Шевченкові:

– Усі принципові питання вже вирішені. У Фінляндії виготовлено і доставлено до міста камінь, на якому стоятиме скульптура поета роботи Лео Мола. Тепер в Україні на урядовому рівні вирішується, коли буде свято відкриття. Усі схиляються до думки, що його треба провести в теплу пору року, щоб було зручно численним гостям на Неві, а також, щоб вони потім поїхали на Чернечу гору до Канева. Місце пам'ятника впорядковане, фундамент закладений і освячений. Збираються до нас українці з Мурманська, Петрозаводська, Комі, Москви. Дуже багато допоміг нам львівський посадник Василь Куйбіда, забезпечивши 60 відсотків фінансування цього проєкту.

– Як живуть українці в Петербурзі?

– Нелегко їм живеться, але українці з нашого Товариства звикли до труднощів. В громадській роботі допомагають окремі підприємці. Не часто, але від щирого серця. Ось Валерій Майборода зробив фотолітопис нашого життя – допомогли йому відшкодувати частину витрат. Оренду цієї кімнати за три місяців оплатив один з українських підприємців. Сто долярів – для нас це великі гроші. Йдемо шляхом об'єднання наших можливостей.

– А як живуть хворі, бідні, старі, немічні?

– Ми їх відвідуємо. Хворим допомагає Лікарське товариство, яке очолює Терентій Михайлович Зубик – професор, член нашого товариства. Але старих людей дуже багато. Коли б була можливість допомогти знедоленим одягом чи харчами, ми не відмовимось. Ось захворів відомий поет Олекса Полішкаров, мав операцію, а пенсії в нас дуже маленькі, на ці гроші неможливо прожити... Доки людина працює, то щось має, а вийде на пенсію –на хліб з сіллю не вистачає.

– Чи в місті помічають ваше товариство?

– В місті, крім українського, діє 42 національних товариства, тож чимало ми робимо для налагодження діялогу з ними. Уряд Петербургу зацікавлений в тому, щоб в місті панувала національна згода, сприяє цьому. Наше товариство небагате фінансово, але в місті активне, діяльне. З появою в Петербурзі консула України наша роль значно зросла. Національну програму на радіо закрили, але є телевізійна програма Юлії Олещенко про наше життя. На радіо таке сталося, тому що при реорганізації звільнили журналістів, які готували ці передачі. Ми домагаємось, щоб нам надавали етер безкоштовно, адже ми платимо податки, беремо участь в житті міста. Для нас це – принципова позиція. Коплектуємо українську бібліотеку. Маємо окремі періодичні видання з країн Заходу, але будемо вдячні за нові дарунки. Мали й кілька примірників „Свободи" – цікава, змістовна газета.

– Чи маєте свої періодичні видання?

– Вийшло вже 5 чи 6 чисел часопису „Забута країна" з ініціятиви Олександра Стащака, який зібрав і опублікував цікаві матеріяли про дореволюційну діяльність товариства, про наше життя, проблеми пам'ятника Шевченкові.

– Співаєте?

– У нас є хор під керівництвом професора консерваторії Романовського. Наші автори Олександер Дорошенко, Олекса Полішкаров і я написали близько 50 нових українських пісень, які виконуються на музику Валеріяна Стратуца, інших композиторів. Художники об'єднувалися у братстві "Кобзар" під проводом Феодосія Гуменюка, але він виїхав в Україну і тепер вони не мають свого організатора. На жаль... Літературна секція працює постійно, твори її членів друкуються в Україні – в столиці, на Донеччині, Вінниччині, в Криму... Щойно "Полтавська думка" надрукувала історичний нарис Олександра Дорошенка „Забуті козацькі могили".

Заслужена артистка Валентина Блащук (позаду, на кораблі, видно український прапор).

На вечорі української пісні в Санкт-Петербурзі – ведуча Зіна Нежива, дівчатка Марина Єременко і Марія Михайлова.

Тим часом в кімнаті зібралися люди, мають почалися чергові сходини. Але усіх цікавить поява заокеанського гостя, редактора „Свободи". 10-річна Юля Чаплинська показує свій саморобний журнал (вона також добре грає на піяно і мріє про листування з ровесниками в Америці), поетка Гандзя Красилич-Кролевець принесла віршовану казку „Сніговик-Жартівник",

До мене підходить голова Фонду Української культури в Санкт-Петербурзі, заслужена артистка Росії Валентина Блащук (вальторна, орган):

– Я за професією – музикант і прагну залучити до українського громадського життя якомога більше людей, Намовляю в міському транспорті, в залі для глядачів, щоб повернулися до рідного слова. Українці Петербургу щиро вітають українців Америки! Музики, пісні й здоров'я вам, дорогі земляки!

Левко Хмельковський
Парсипані – Санкт-Петербург

Щопонеділка збираються на сходини українці Санкт-Петербурга

Від редакції. Запрошуємо наших читачів зробити подарунок українській громаді в Санкт-Петербурзі: передплатити для них „Свободу", надіслати їм книги. Адреса Українського товариства: **Большой проспект, 83, В.О., 190026, Санкт-Петербург, Russia.**

Свято дитинства

ХАРКІВ (ДІНАУ). Дитяче свято в місцевій художній ґалерії "Маестро" з нагоди відкритої напередодні виставки дитячого малюнка на тему "Казкова країна Норвегія", організувало діюче в Харкові товариство "Україна-Норвегія". Це єдина подібна організація в країні. Її створено на пам'ять про норвезького дослідника та мореплавця Фритьофа Нансена. У голодні 20-ті роки в Харкові діяла гуманітарна місія на допомогу голодним, якою керував Ф.Нансен. Гостями свята були вихованці міських інтернатів для дітей-інвалідів.

ЗВІДУСІЛЬ

Частішають летунські аварії

Увечорі в неділю, 30 січня, пасажирський літак "Ейрбас-310" "Кенійських авіаліній" зазнав катастрофи, впавши у море невдовзі після вильоту з летовища Абіджану, Берег Слонової Кости. Це повідомлення Бі-Бі-Сі підтвердила адміністрація летовища. За попередніми даними, на борту літака знаходилося близько 180 осіб. Надії на те, що комусь вдалося врятуватися, малі. Все ж таки біля 10 осіб врятувалося. А в понеділок, 31 січня, пасажирський літак „Аляска Ейрлайнс", лет 261,вилетівши з Пуерто-Валларта у Мехіко до Сан-Франсіско у США з 90 особами на борту, впав у води Тихого океану з висоти 17,000 стіп, 20 миль на північний захід від Лос- Анджелесу. Незважаючи на швидку рятувальну допомогу, всі пасажири та п'ятичленна обслуга загинули. Причини катастрофи покищо не з'ясовано.

Поїздка М. Олбрайт

Секретар Державного департаменту США Медлин Олбрайт після відвідин Росії поїде на один день до Хорватії. Як повідомив Державний департамент США, в середу, 2 лютого, вона була у Загребі, де й зустрілася з новим Прем'єр-міністром країни Івіцею Рачаном і членами щойно зформованого кабінету.

Туреччина лікує чеченських сепаратистів

З Анкари повідомляють, що 75 поранених бійців чеченського патріотичного опору лікуються у Туреччині, зокрема в стамбульських клініках. Найближчим часом до цієї країни прибуде ще близько 100 осіб, повідомили представники місцевого "Фонду допомоги на захист прав і свобод людини". Ця організація періодично проводить у Стамбулі прес-конференції з участю емісарів з Грозного, у тому числі Іси Абзатова, представника Чечні в Туреччині.

Міжнародний трибунал засудив боснійських хорватів

У Гаазі до різних термінів тюремного ув'язнення - від 6 до 25 років - засудив Міжнародний трибунал для колишньої Югославії групу боснійських хорватів, звинувачених у розправах над цивільним населенням. Зорана Купрескича, Міряна Купрескича, Влатка Купрескича, а також Драго Йосиповича і Владимира Сантича було визнано винними у вбивстві 116 боснійських мусульман - мешканців села Ахмічі у Центральній Боснії 16 квітня 1993 року.

У новому Союзі яйця продають на рецепти

У Москві відбувся урочистий обмін документами між Росією і Білоруссю про утворення спільного Союзу. Парляменти обох країн ратифікували угоду. Вибори спільного парляменту мають відбутися цього року. Головою Верховної державної ради Союзу Білорусі і Росії обрано Олександра Лукашенка. Водночас в Білорусі впроваджено нормований продаж яєць за рецептами поліклінік. Їх дістають лише ті сім'ї, що мають малих дітей.

Листи

Запрошуємо до рідного села на свято

Село Черче, що на Івано-Франківщині, славилося колись єдиним в Галичині курортом, який повністю належав українцям. І ще в Черчі упродовж десяти років свої літнища проводив письменник Богдан Лепкий, а його рідний брат Левко був директором курорту (живця).

Та не тільки живцем славилося Черче. У ньому завжди жили національно свідомі люди, які дбали про свою культуру, просвіту, відроджували традиції та звичаї українського роду. Вогнищем усього культурно-просвітницького життя села був Народний дім, який збудовано у 1924 році на кошти селян і пожертвування еміґрантів з Америки та Канади. З цією метою в Перт-Амбої було організовано комітет, який збирав фонди на будівництво у рідному селі Народного дому.

За півтора року в центрі Черча, поряд з Божим храмом, виросла прекрасна споруда - Народний дім. І відразу закипіло в селі культурне життя. Вистави, концерти, різні зібрання і віча відбувалися кожної неділі. Діяла при Народному домі й кооператива.

В 1939 році прийшли більшовики, потім німці, а через кілька років знову запанувала совєтська влада. Народний дім перетворили на клюб, і центр політичних заходів. Приміщення було бездоглядне, через бляшаний дах проливалася дощова вода, перекриття геть чисто зігнило.

І тільки в 1999 році, коли Черче святкувало 75-ліття Народного дому, люди взялися за ремонт. Але коштів не було. І мабуть, ремонт довелося б відкласти, якби не допомога діяспори. Вихідці з Черча зібрали поміж собою гроші і передали до краю. При сільській раді було створено спеціяльний комітет, який контролював кожний використаний на ремонт долляр.

Народний дім було частково відремонтовано, головним чином закуплено нову оцинковану бляху і перекрито дах. Враховуючи цю видатну для села подію, жителі Черча просять редакцію газети „Свобода" опублікувати щиру подяку всім, хто спричинився до пожертви. Назвемо їх прізвища - Галя і Мирослав Тіцькі з Рочестеру, Богдан Іванило з Ірвінґтону, Володимир Пасічник з Манвіллу, Василь Задорецький, Мирослав Гладун, Іван Гладун, Ігор Лібер, Орися Гладун, Галина Маслій, Андрій Квасниця, Богдан Квасниця, Ганна Коритко, Любомир Гладун - усі з Нью-Йорку.

Символічно, що серед меценатів є чоловік, батького якого ще на початку 20-их років працював у США і збирав серед земляків кошти для будівництва у селі Народного дому. Його звали Василь Тіцький (Ковалів). Опісля він повернувся додому і став головою сільської „Просвіти". Тепер син його Мирослав Тіцький разом з дружиною Галиною пожертвували на ремонт Народного дому п'ятсот долярів.

Я, Іван Антонів, сільський голова, від імені жителів Черча щиро дякую всім, хто відгукнувся на наш заклик і зробив внесок в загальну скарбничку для ремонту Народного дому. Водночас запрошую всіх приїхати влітку наступного року на відзначення в селі 100-ліття черчанської еміґрації. Свято плянується провести 9 липня 2000 року.

Іван Антонів,
сільський голова

Опитник: хто читає „Свободу"?

Читаючи уважно „Свободу", ще і ще раз застановляюся над результатами Опитника читачів про „Свободу" (29 жовтня 1999 року). Вони викликують певні міркування не так щодо оцінок, тем і матеріялів, друкованих у тижневику, а радше щодо демографічних чи статистичних даних самих же опитуваних. Розуміючи, що профіль усіх читачів „Свободи" не конечно співпадає з підсумками, - як згадано, лише біля 120 читачів (з-понад 7,000) надіслали свої відповіді, - однак турбує факт, що 64 відсотки респондентів мали понад 70 років. Чи це значить, що україномовна періодика має попит лише серед наших сеньйорів?

Проте ситуація стоїть не краще в англомовному „Українському Тижневику", де число передплатників також звужується. Як це пояснити?

Мені здається, що частина проблеми зводиться до значної підтримки і заанґажованости Українського Народного Союзу в обох публікаціях. Це створило в багатьох помилкове поняття, що обидва видання є лише промоторами УНС. З такого наставлення виникає ще одне незрозуміння: що УН-Союз готовий покривати дальші дефіцити, пов'язані з появою двох тижневиків.

Думаю, що настав час розвіяти ці міти і може навіть розглянути можливість консолідації україномовної періодики на цьому континенті.

З повагою,

Юрій Ганас,
Гамілтон, Онтаріо

Без Храму душі не відродити

Мені надіслали вирізку з „Свободи" з розповіддю про благодійну діяльність діяспори на користь бідних людей в Україні. За 74 роки комуністичного режиму було знищене усе людське, що було в душах. Тому тепер провідним завданням є духовне відродження населення, об'єднання, повернення людям віри у краще життя. Це може тільки Церква.

Побудувати Церкву за нинішніх злиднів не має жодної можливости. Тому й звертаюся по допомогу до української діяспори, маючи надію, що якась добра душа допоможе нашому селу збудувати храм Господній.

Наша адреса: **село Сінне, Богодухівського району, Харківської области**. Тел. **0575-856-237.**

Володимир Мороз,
сільський голова

Жертви колишнього режиму чекають на допомогу

Тривалий час у Києві функціонує центр, що надає медичну, психологічну та соціяльну допомогу людям, які в роки тоталітарного режиму були репресовані. Середній вік наших клієнтів - 72 роки. Багато хто з них не має сімей, деякі через хвороби не можуть рухатися.

Більшість клієнтів центру скоро помре і нам залишається лише відеоінтерв'ю з людьми, які сьогодні розповідають про свої страждання. Але сьогодні вони живі і потребують допомоги. Але немає грошей на медикаменти, на оплату праці персоналу, який продовжує, однак, працювати щоденно. Прошу вас, шановні пані і панове, знайдіть можливість допомогти останнім живим в'язням ҐУЛаґу. Вони заслуговують на ваше співчуття!

Семен Ґлузман,
лікар-психіятр,колишній політв'язень,
м Київ

У нинішній Україні важко жити пенсіонерам, а передовсім тим з них, що мріяли про незалежність України і боролися за неї. Серед громадських організацій, які намагаються зігріти і нагодувати старших людей, особливе місце належить Міжнародному медичному реабілітаційному центрові для жертв воєн і тоталітарних режимів, який створився в Києві в 1994 році й останніх три роки має ліцензію Міністерства охорони здоров'я на право провадження медичної практики. Усі ці роки центр працював за рахунок дотацій (грантів) зі Заходу. Ініціятором і керівником центру є відомий політв'язень брежнєвського режиму, лікар Семен Ґлузман.

Нині центр опинився на межі закриття, бо західні фонди припинили його фінансування. Наша правозахисна організація, яку 20 років тому заснував визначний гуманіст сучасности Петро Григоренко, вважає своїм обов'язком і закликає інших допомогти вижити центрові, а отже й багатьом колишнім борцям за волю України та людські права.

Просимо надсилати пожертви, звільнені від податку, на адресу організації „Людські права в XX сторіччі": **20-th Century of Human Rights, 29 Sanford Terrace, Irvington, N.J. 07111.** Тел.: **(973) 371-6361.**

Надія Світлична

Будуємо собор-пам'ятник

28 грудня 1995 року відбулося освячення хреста і місця під будову собору св. Володимира і Ольги в Івано-Франківському, а перше Богослуження - 7 липня 1996 року під хрестом. Місце будівництва собору освятив владика-ординарій Софрон Мудрий.

За півроку збудована каплиця майбутнього собору. Кожного дня проходять Богослуження і різні відправи. При храмі діє музей етнографії і побуту, а також встановлено пам'ятник-дзвін українцям, розсіяним по всьому світі.

Звертаюся до людей доброї волі: причиніться до побудови нашої святині собору-пам'ятника св. Володимира і Ольги. Вам віддасться сторицею. Наша адреса: **284006, м. Івано-Франківське, вул. Вовчинецька.**

Рахунок **2600230015162** в УСБ м. Івано-Франківського, **МФО 336019**, код **23803925.**

З подякою,

о. Роман Паньків

Громада дбає про збереження школи в Нью-Йорку

Небезпека зачинення української школи в Нью-Йорку, що працює при УКЦеркві св. Юра, викликала широкий відгомін серед нашої громади, підтриманий статтею у „Свободі". У висліді на сходинах батьків було утворено батьківський комітет під головуванням Сергія Гошовського. До нього увійшли д-р Ігор Магун, Віктор Ліщук, Дарія Бідник, Маріяна Лівча і Соня Шерег-Лехіцька. Заплянововано акції для врятування школи та академії і здобуття відповідних фондів, потрібних для утримання цих навчальних осередків.

На це треба зібрати три фонди, потрібні для утримання школи із 300 учнями, а саме – стипендійний, фонд допомоги малозабезпеченим учням та допоміжний фонд на різні потреби. Підраховано, що бюджет школи становитиме 1,200,000 дол. а це вимагатиме підвищення оплати на 400–700 дол. від учня.

Для здобуття відповідних фондів Комітет заплянував продаж ялинок (це дало 2,500 дол., призначених на стипендійний фонд), забаву з приводу Дня Валентина, яка відбудеться 26 лютого. Оркестра „Легенда" під керівництвом Степана Качарука, в якій грає багато колишніх учнів школи св. Юра, погодилася на цій забаві грати безплатно.

Оголошено попередню реєстрацію майбутніх учнів на черговий рік в такому порядку: 29 лютого – дітей від садочку до 4 кляси, 1 березня – дітей від 5-ої до 8-ої кляси, 2 березня – учнів академії (9-та до 12-та кляси). Попередня реєстрація є дуже важливою, щоб визначити зацікавлення учнів школою, а членам батьківського комітету дати напрям дальшого плянування. Попередня реєстрація коштуватиме 100 дол. Плянується провести вкладку до батьківського комітету у висоті 50 дол. від родини на місяць.

Хто хоче тепер зробити пожертву на стипендії для учнів, може переслати її на рахунок **11043-001** у „Самопомочі" в Нью-Йорку із зазначенням „**St. George School Parents Committee Scholarship Fund**".

З уваги на те, що школа і академія св. Юра – це майже єдина школа для новоприбулих учнів із Східньої Европи, католицька Архидієцезія заявила про свій намір співпрацювати з батьками, щоб продовжити існування школи.

С. Шерег

Як в Україні готуються до 200-ліття від народження Т. Шевченка

Програму підготовки до 200-ліття від народження Тараса Шевченка ще в жовтні 1998 року затвердив Кабінет Міністрів України. Звісно, до неї ввійшли тільки головні заходи. Більшість з них має бути здійснена на Черкащині, де народився і похований великий український поет. Зокрема, в селі Шевченковому буде відновлено експозицію музею, докорінно поліпшено його опалення, споруджено будинок адміністрації музею, закінчено будівництво школи. В Моринцях плянується відбудувати садибу батьків Шевченка, облаштувати меморіяльний парк, закінчити будівництво школи. В Шевченковому і Моринцях.

У Млієві, де Шевченко гостював в родині Симиренків, передбачається силами Української академії аграрних наук виготовити історико-архітектурний плян садиби, встановити пам'ятник Шевченкові, оновити музей, спорудити пам'ятний знак на родинному цвинтарі Симиренків, знищеному комуністичною владою,

В Каневі передбачається оновити експозицію музею на Тарасовій горі, розробити генеральний плян розвитку міста, реставрувати Шевченків заповідник, закінчити будівництво і ремонт будинків культури.

Заходи передбачають видання повного зібрання творів Шевченка, створити телефільм „Апостол світла і добра", а також багатосерійний художній телефільм про життя і творчість поета. Відбудуться Шевченківські всеукраїнські і міжнародні наукові та науково-практичні конференції, конкурси і фестивалі, покази телепрограм з шевченківської тематики. Будуть видані каталоги зібрань Шевченкових музеїв у Києві, на батьківщині поета і в Качанівці, науково-популярні довідники, календарі, проспекти. Щороку відбуватимуться міжнародні Шевченкові свята „В сім'ї вольній, новій". До виконання цієї програми залучені ряд міністерств і громадських організацій.

ВЕСЕЛО ПРО СЕРЙОЗНЕ

Менше зло?

Політику в Україні тяжко зрозуміти: що–куди–за ким? А демократію президентських виборів найбільший політолог не розкусить.

Як то так, що український народ, – чи, офіційно, народ України, – вибирав менше зло з усіх лих, а на кінець – двох з усіх 14? Тобто кандидатів на президента. Чи два у фіналі – як у боксі – були менші від інших лих? Чи більші? Як міряти таке зло, чи лихо? Якими мірками чи показниками?

Тож пригляньмося на п'ятирічне панування Президента Кучми. Якщо дивитися широкими очима й глибоко аналізувати інтернаціональними масштабами, то вони-то не такі неґативні.

Він притримувався засад прав людини й меншини. Доказ: він визнав меншинну російську мову офіційною. Правда, не державною, але вона сама вибилася вище державної. Це демократія!

Він визнає релігійну свободу всіх вировизнань, не тільки Церкву Московського Патріярхату. Польські католики мають своїх єпископів, а Закарпаття підпорядковане мадярському єпископатові. Це для балансу й добрих сусідських стосунків з усіх боків. Самозрозуміло, що йому ближчий Московський Патріярхат, але чи то гріх? Бог один. І пані президентова такого переконання, а Президент не буде міняти своєї дружини.

У цьому самому пляні, для державної безпеки, він дозволив цій Церкві постачати капелянів до війська України. Це добросусідський жест, щоб сусіди спокійно спали...

Інша ділянка, яка випередила світ – це вільна торгівля. Світ не може роками до нічого договоритися, і конференція в Сієтлі довела до народного гніву й демонстрацій. А Україна самотужки показала вимріяний шлях. Прем'єр Лазаренко вільно торгував навіть валютою і пашпортами. Цим вільним шляхом йдуть і міністри, і радники. І сотні тисяч молодих жінок й дівчат. Одна тільки для них вимога – щоб була гарна.

З нагоди роковин перемоги у Великій Вітчизняній війні: Президент закупив по вільній ціні в Росії 800 тисяч медалів, якими нагородив ветеранів в Україні. Цією торгівлею він зберіг історично-політичну коректність, бо та війна була „велика вітчизняна", а не „мала українська".

Вільна торгівля на нафту й газ з Росії не може бути вільніша. Ціна два рази вища від европейського ринку. Як доводять ті, що знають, це в Україні й Росії підносить життєвий рівень. Ще інша користь: Україна платить Росії своїми найкращими літаками й кораблями. Короткозорі критики не добачують в тому ще одної користи для безпеки України: чи Росія відважиться коли-небудь заатМакувати Україну українськими літаками чи кораблями, якби прийшло до „чеченської ситуації"?

Під час виборчої кампанії Президент висловився за громадську злагоду. Він готовий надати статус ветеранів Другої світової війни упівцям і навіть дивізійникам. На таку злагоду працює час. (Ці кандидати на „ветеранів" вже осягли 75-річні роковини свого життя)

Чи це все зле? Чи добре? Тяжко відповісти.

Були дещо неприємні спарви. Вчителі й шахтарі не отримували зарплати – це вже зле. Але кажеться в народі: з порожнього не наллєш. І не дуже зле: масмедії не занотували, щоб якийсь вчитель чи шахтар помер з голоду.

А як представлявся конкурент-фіналіст комуніст Петро Симоненко? Чим він злий? Ще тяжче оцінити, бо він не був президентом, а тільки опозиціонером і претендентом у президенти. Все таки він обіцяв для народу тільки добре, а найбільше, на його думку, добро – це злука з Росією в новому союзі – радянському чи пострадянському. Можливості необмежені: простори широкі і високі. Відчиняться знову кордони Сибіру. Для всіх українців, особливо ще живих „буржуазних націоналістів".

Чи не тому в західніх областях майже всі голосували від початку до кінця, у двох турах – за менше зло – Кучму? Вже його знають.

Закордонні журналісти зацікавилися цим „лихим феноменом" в Україні й запиталися одного „балотника":

– За ким балотуєш?

— За Кучму, – відповів той без вагання.

– Чому?

– Для певности. Хоч Кучма нічого доброго не зробив для народу, але він вже був президентом п'ять років...

Все це резонні арґументи, але мені досі незрозуміло: чи в Україні нема бодай одного, навіть дуже маленького, доброго провідника, щоб вибирати між добром і злом, а не завжди між злами? Аж мій приятель, той від спорту, влучно сформулював: „Це як у математиці: мінус плюс мінус дає плюс. Думай!" – додав.

„І дійсно, – думав я. – Як інакше собі пояснити? Більше зло відняти від меншого зла, то залишиться ще менше зло, з яким можна жити...

Ро-Ко

ЗВІДУСІЛЬ

Смерть в літаку

38-річний турок Різа Карадаґ помер в літаку ДС-10, що летів з Бомбею через Амстердам до Нюарку. Трагедія сталася не в салоні для пасажирів, а у відсіку, куди літак „ховає" колеса, бо саме там сховався чоловік, щоб потрапити до Америки. Причиною смерти стала не тільки низька температура, а й відсутність кисню на висоті.

Політ з 44-го поверху

Дві особи ввійшли до вінди на 44-му поверсі ньюйоркського хмародера Емпаєр Стейтс Білдінґ, коли вагончик раптом полетів вниз. Але трагедії не сталося: система безпеки зупинила ліфт на четвертому поверсі. Аварію спричинив обрив кабеля, який реґулює рівновагу вінди. Вона змусила провести перевірку справности усіх 64 підйомників цього хмародера.

Не прийняли до ґвардії

Перша і єдина жінка, прийнята до королівської ґвардії в Данії, усунута з цього підрозділу. З'ясувалося, що 20-річна ґвардійка підробляла проституцією і колишні клієнти продовжували телефонувати до неї в казарму. Вона не виконала наказу про припинення заняття, яке у Данії не карається законом, але не личить особі, котра охороняє палац королеви. Королівська ґвардія утворена в 1658 році і досі складалася лише з чоловіків.

Росія дістала ультиматум ПАРЕ

Парляментська Асамблея Ради Европи у Страсбургу зажадала від Росії припинення військових дій у Чечні, відкриття кордонів для біженців і коридору для доставлення гуманітарної допомоги, доступу російських і чужинецьких журналістів до місць конфлікту. Росію зобов'язано почати переговори з Чеченею без якихось попередніх умов. Уряд Чечні закликаний сприяти звільненню закладників, які перебувають у країні. Якщо Росія не виконає цих умов, на травневій асамблеї ПАРЕ буде порушено питання про позбавлення її повноважень члена Ради Европи.

Чекали на семеро дітей

У березні 37-річна Іветт Запата-Смалс з Лейквуд, Н. Дж., мала народити семеро дітей. Лікарі запропонували подружжю усунути кілька плодів, щоб решта мала можливість кращого розвитку, але батьки не погодились, оскільки вважали цей захід „селективним абортом". На жаль, через небезпечне запалення усе ж довелося зробити аборт.

Пропонують підвищити поштові оплати

Рада директорів Поштової служби США запропонувала підвищити оплату листів першої кляси на один цент, тобто до 34 центів, з початком наступного року. Крім того, рада запропонувала вищі оплати на першочергові та термінові листи, а також на такі поштові послуги, як забезпечення, домашні поштові перекази і поручені листи. Запропоновано підвищити рату оплат для пересилки журналів до 12.6 відсотків, проти чого виступили офіційні чинники американських журналів.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Книга про Тарасову гору

Багато книжок написано про Тараса Шевченка, його життя і творчість, а от книга про Тарасову гору „Святиня" з'явилася вперше. Написала її Зінаїда Тарахан–Береза, науковий працівник Шевченкового заповідника на Тарасовій горі, невтомна дослідниця історії поховання Кобзаря в Україні. Розповідь про Тарасову гору починається з останніх років Шевченкового життя, коли він бував на канівських кручах і плянував тут оселитися. Сталося так, що поет оселився на кручі назавжди. У книжці вміщено оповіді і світлини людей, які живуть на землі, де збирався поставити хату Шевченко. Однією з найцінніших рис „Святині" є багаті ілюстрації, які дозволяють читачеві стати немовби співучасником історичних подій, побувати на похороні Шевченка у Петербурзі, Києві і Каневі. Могила на Тарасовій горі спершу не була місцем відвідин і загрозу її існуванню одним з перших зауважив Іван Нечуй-Левицький, який написав у 1880 році нарис "Шевченкова могила". Численні добродії заявили про свою готовність до участи у впорядкуванні могили поета. Кошти збирали не тільки відомі літератори і діячі культури, а й княжна Варвара Рєпніна, підприємець Василь Тарнавський. Влада чинила опір діяльности опікуна могили Варфоломія Шевченка і його однодумців. Начальник краю генерал Дрентельн влаштував Варфоломієві прискіпливий допит, особливо виступаючи проти хати для сторожа. Проте у 1883 році канівські теслі на чолі з Юхимом Мовчаном поставили хату, каменяр Хаїм Манилович зробив з жорен основу хреста, а Василь Тарнавський замовив і сам хрест, який встановили в 1884 році. У хаті старанням канівського вчителя Василя Гнилосирова було обладнано Тарасову світлицю. Скорботною постаттю на могилі Шевченка впродовж багатьох років була його колишня наречена Ликера Полусмак, яка щодня в чорних шатах приходила на гору. У книзі відвідувачів вона записала: „13 мая 1905 року приїхала твоя Ликера, твоя люба, мій друже. Сьогодні мій день ангела. Подивись на мене, як я каюсь". Вона померла в канівській богадільні в лютому 1917 року.

Світлою постаттю в історії Тарасової гори був Іван Ядловський, котрий хлопчиком бачив перепоховання Шевченка, а з 1884 року оселився на горі. Було тоді Ядловському 34 роки, він мав дружину і п'ятеро дітей, займався перевозом через Дніпро, різьбленням, полюванням. Відколи Ядловський збудував собі хату під горою, його родина жила внизу, а сам він постійно перебував біля могили, насаджував дерева, приймав відвідувачів. Помер Іван Ядловський у віці 87 років в лютому голодного 1933 року. Коли місцеву швачку Г. Цінько послали на гору, щоб пошила костюм для Ядловського, той попросив краще принести йому їсти, бо він помирав з голоду. Понесли йому їсти, але не застали живим... Поховали сторожа на Тарасовій горі.

Ще в 1923 році було повалено і розбито хрест, який простояв на могилі 40 років. Невдовзі його замінили невеликим чавунним погруддям, а в 1939 році відкрили сучасний пам'ятник поетові. Роки репресій жорстоко вдарили по людях, які оберігали пам'ять Шевченка. Багатьох з них було розстріляно, заслано, замучено. Тоді на могилі Шевченка частіше звучало славослів'я Сталінові, ніж великому українському поетові. І в пізніші роки увага спеціяльних служб була постійно прикута до Тарасової гори і її відвідувачів, особливо в роки оживлення демократичних настроїв суспільства в 1960-ті роки. В січні 1978 року на горі звершив самоспалення на знак протесту проти комуністичної сваволі галичанин Олекса Гірник. Останнім проявом протистояння промосковських влади і церкви Шевченкові були події в травні 1991 року на Тарасовій горі, коли вони намагалися перешкодити учасникам походу „Останнім шляхом Кобзаря" підійти до могили поета.

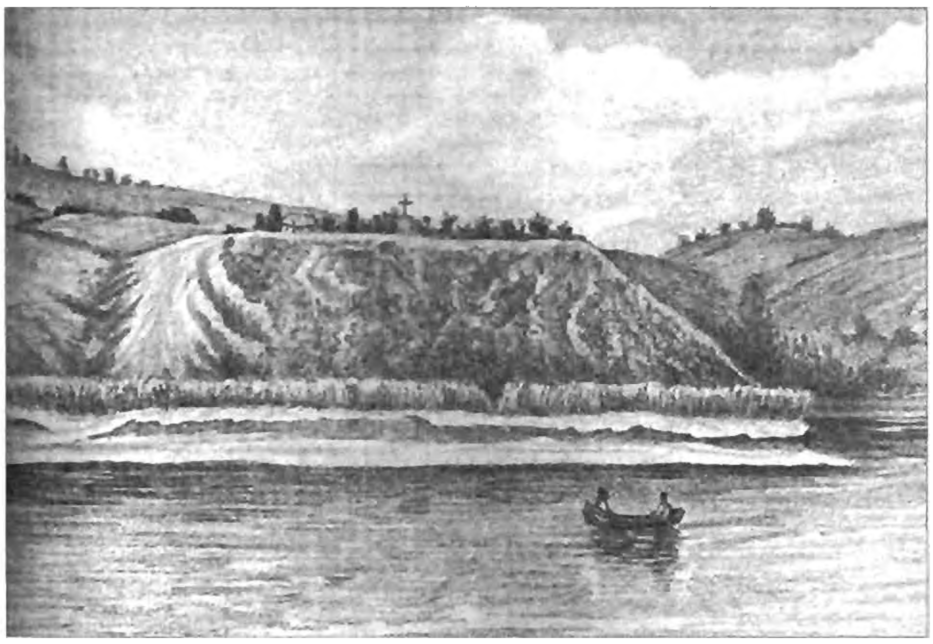
Зінаїда Тарахан-Береза докладно простежила усі аспекти історії поховання на Тарасовій горі. Варто прочитати її розповідь. В Америці цю книгу можна придбати за 25 донярів США (поштові витрати включено) за адресою: **Rodovid, 18200 S. Mullen RD., Belton, MO 64012. Тел. (816) 331-4386.**

Кость Левчук

Зінаїда Тарахан-Береза. *„Святиня. Науково-історичний нарис Тарасової гори". Київ, вид. „Родовід". 1998.*

Ликера Полусмак в 1911 році.

Могила Тараса Шевченка наприкінці XIX століття

Біля поваленого хреста.

Хореограф Н. Мартинюк здобула мистецьку нагороду

Нуся Мартинюк, професор хореографії в коледжі Оберлін, Огайо, отримала мистецьку нагороду Клівленду за 1999 рік – за її працю у ділянці мистецького танцю. Це вперше від 1995 року нагороджено цією престижевою нагородою хореографа та ще й українку. Вручення нагород у всіх мистецьких категоріях відбулося у вересні в Клівленді і про це широко писала місцева американська преса.

Н. Мартинюк отримала нагороду за багаторічну, від 1973 року, працю. При тому відзначено її вдумливість і динаміку в танцях. Вона здобула ступінь магістра в 1976 році в університеті Темпел, а відтак жила і виступала в Нью-Йорку, як солістка також брала участь в міжнародних турне із Танцювальним театром „Ніколастс". В 1982 році вона разом із чоловіком Картером МекАдамсом створила танцювальний ансамбль „Мартинюк-МекАдамс". Від 1988 року навчає в окремій програмі в коледжі Оберлін.

О. К.

Н. Мартинюк

Гальмується розвиток...

(Закінчення зі стор. 11)

– Історично УГКЦ є творінням – і творінням геніяльним – наддніпрянської України з центром у Києві. Існували Митрополія Київська і Галицька. Лише в XIX столітті Москва ліквідувала Київську Митрополію як духовний бастіон українства. Так, як намагалась ліквідувати Львівську в 1947 році. Москва люто ненавидить і боїться УГКЦ насамперед як носія національної ідеї і духовної окремішности українців, а не як аванпост Ватикану на Сході. Та УГКЦ не є бажаною і для Риму. Тому замість сприяти відновленню Митрополії, нав'язують створення екзархату. А екзархати, як правило, створюють на чужих територіях у поселеннях вірних тієї чи іншої конфесії. Наприклад, Екзархат УГКЦ на території Франції та країн Бенілюксу, в Німеччині, Австрії та Скандинавії... Такі екзархати треба б створити ще на території Казахстану, Росії, Балтії. Створення Київсько-Вишгородського екзархату означає те, що приблизно п'ятсот тисяч квадратних кілометрів території України Ватикан трактує як чужу або діяспорну для УГКЦ. І хоча у Києві є папський нунцій, серце його б'ється не в унісон з матірною Церквою України, а з його матірною – Римо-Католицькою Церквою. До речі, вона вже має на сході України (території „нашого Екзархату") близько 700 офіційно зареєстрованих громад, 5 епархій, 7 польських єпископів, 600 храмів, де моляться за браком розгалуженої мережі греко-католицьких церков, тисячі й тисячі українців.

– Чим можна пояснити таку подиву гідну спритність римо-католиків в Україні?

– Ще наприкінці вісімдесятих, прогнозуючи розвал російської імперії та способи й методи проникнення й утвердження „польщизни" на території України, відповідні політичні та клерикальні кола у Польщі розробили концепцію експансії на Схід. Суть її в декількох словах полягає в тому, що Православна Церква, наскрізь дискредитована своєю тісною співпрацею з державою, зокрема з КҐБ і, отже, втративши авторитет, не матиме великого впливу на народ ще принаймні років 20. УГКЦ ослаблена терором і репресіями, втративши внаслідок цього свій інтелектуальний і духовний потенціял, теж як мінімум 20 років буде зайнята своїм становленням і не створюватиме конкуренції латинникам. Так воно сталося, хіба ні? Тоді автори ще не враховували розколів та взаємопоборювання в українському православ'ї, конфліктів між православними і греко-католиками. Але відповідно коригували свою діяльність.

Зробив своє і політично (та юридично) недолугий указ Президента України Леоніда Кравчука, в якому йшлося про повернення історичним власникам їхніх культових споруд та майна. Греко-католицьких храмів майже не повернули – за них точилася боротьба. На сході України закриті церкви відкривали уповільненим темпом – атеїстична влада не реаґувала на епізодичні вимоги. Зате прискорено віддавали недіючі костели – і вийнятково полякам, а не греко-католикам.

І ще один вийнятково важливий чинник – фінансування. Ремонт і реставрацію костелів проведено переважно за рахунок Ватикану та його „благодійних" структур, які чомусь не спромоглися реставрувати чи дати кошти на будову хоч би одного греко-католицького храму. А тільки на Львівщині завершено і будується близько 300 церков. Це – свідчення духовного подвижництва нашого народу: будівництво ведеться лише за рахунок людських пожертв. А скільки може виділити вкрай зубожілий народ? І все ж...

– Окреслене вище – це, так би мовити, зовнішні чинники. А є ще внутрішні, ті, що диктуються українською ментальністю...

– Візьмімо УПЦ Московського Патріярхату. Найпотужніша вітка українського православ'я має серед рядового священства сотні й сотні воістину сильних духовних пастирів і справжніх українських патріотів. А ієрархи, зокрема й Митрополит Володимир (Сабодан), добровільно віддалися під юрисдикцію Московського Патріярха. Чи можуть вони бути достойними духовними пастирями тієї великої частини українського народу, що слухає їхніх повчань та настанов? Чи спроможні вони, як Мойсей, вивести народ з єгипетської (читай московської) неволі, коли самі добровільно залізли в московське ярмо?

Ще ілюстрація. Зі смертю Патріярха Мстислава Українська Автокефалія втратила воістину великого духовного Лідера. Зокрема в діяспорі. Що вчинили ієрархи діяспорної вітки Церкви: обрали нового лідера? Ні. Попросились під юрисдикцію Патріярха Володимира (Романюка) чи згодом Філарета в Україні? Ні. Навіщо єднатися зі своїм, коли є чужий. І вони „здалися" Патріярхові Константинопольському Варфоломеєві. А той, у подяку, зігрвав у „піддавки" з Патріярхом Московським і за десяток-два парафій в Естонії „здав" тисячі українських.

Більше того. Перехід діяспорних православних владик під юрисдикцію Константинопольського патріярха потягнув за собою безпрецедентні наслідки: в один момент перервалася євхаристійна єдність православних українців діяспори з православними українцями на рідній землі. А це означає, що українські православні священики з Америки, Канади не можуть вже більше спільно правити Святу Літургію з православними священиками в Україні. Хіба це не прямий злочин проти духовної єдности нації?

Ще приклад. Єпископів УГКЦ в діяспорі на свої дієцезії призначає безпосередньо Ватикан, і вони повністю підлягають його юрисдикції. Глава УГКЦ свідомо позбавлений цього вийняткво важливого права. Отже, хто призначає, тому підпорядковуються. Проте у синодах УГКЦ усі діяспорні єпископи мають право ухвального голосу і безпосередньо впливають на прийняття рішень. Співвідношення правлячих в Україні і діяспорних єпископів приблизно 1 до 3. Таким чином рішення приймають ті, хто не несе за них відповідальности, для кого вони не є обов'язковими, оскільки для них може бути прийняте розпорядження у Ватикані. Та найважливішим є те, що рішення, за яке вони проголосували, може бути не на користь Церкви в Україні. Коли ж врахувати, що єпископів, які жили з Церквою в катакомбах, взагалі одиниці, а ті, що приїжджають на синоди чи інші церковні форуми, – люди з іншою, вже не зовсім українською ментальністю і не знають нашого життя, потреб народу, місії та призначення Церкви в Україні (значно відміннішого від призначення її в старій цивілізованій, національно й державно устроєній Европі), то кожному аж до відчуття нестерпного фізичного болю стає страшно, в якому стані опинилася УГКЦ, а зрештою, усі українські церкви.

– Яким же буде їхнє майбутнє, якщо не бити в дзвони і покірно чекати, доки щось не забажають змінити Москва, Константинополь чи Ватикан?

– Про це краще запитати його. Проте не сумніваюся, що усвідомлює. Видатний богослов, мудрець, мислитель. Висвячений самим Патріярхом Йосифом без санкції Ватикану, він б'ється як риба об лід, однак, створити дієвої команди не зумів. Просто не зміг, бо немає з кого формувати церковний уряд. З часу Синоду 1996 року не висвячено жодного єпископа. Ординарії працюють без помічників. Не зформовано Патріяршої Курії на чолі з єпископом. І зрозуміло чому: саме слово патріярх є „незручним" і небажаним.

– Собор у жовтні 1996 р. був першим великим збором духовенства і мирян після п'ятдесятилітнього катакомбного буття. Очевидно, він спричинився до внутрішньої консолідації Церкви, зібравши греко-католиків усіх чинів та з усіх куточків землі. Самим своїм фактором собор засвідчив перед світом соборність і помісність нашої Церкви, хоча, за задумом організаторів ставив перед собою конкретні, більш льокальні цілі. Їх мав би юридично закріпити у своїх рішеннях синод єпископів...

– Однак, не так сталося, як гадалося. За новим Кодексом Канонів Східніх Церков рішення синодів тримаються в таємниці, поки їх не схвалить Папа. Тож донині вони широко не оприлюднені. Зате священикам – найдостойнішим кандидатам на єпископів – почепили різні за змістом ярлики, але за значенням ідентичні: „не годиться", „недостойний" і т. п. І вже (як і до) у постсинодівському часовому просторі продовжують твердити: нема кандидатів. Якраз абсолютна більшість із них жила з Церквою у підпіллі – власне вони були цією катакомбною Церквою й найактивніше допомагали Церкві тріюмфально виходити з підпілля. А Церква в штучно витвореному вакуумі власного проводу зачахає, як поступово старіють і зачахають кандидати. Для формування національної і церковної еліти потрібні живильне середовище і час. Якщо людям не створити поля діяльности і відповідного суспільного клімату, то одні зачахнуть, інші не зформуються. Свого часу Патріярх Йосиф висвятив владик Любомира Гузара та Івана Хому. Папа Павло VI не затвердив хіротонії. Свого затвердження вони чекали близько 20 років. За цей час одному стало за 60, іншому під 80. Талановиті люди не змогли повною мірою реалізувати себе і прислужитись Церкві. Так штучно нам створювали і продовжують це робити – „брак кандидатів". Гальмується розвиток Національної Церкви і водночас форсують штучний розвиток чужорідних структур на території України. А виконавцями є свої: у москалів – сабодянівці (та симоненківці), у латинників – наші діяспорні владики.

– Колись Ви назвали Папу „святійшим вітчимом". Якими внутрішніми мотивами Ви керувались? Чи змінилась Ваша оцінка діяльности Папи?

– На мою думку, серед европейських держав, і в тому ж Ватикані домінує деструктивна політична гра – політикум на виснаження, коли ми знову опинимось на грані, вони прийдуть зі своїми варіянтами допомоги. Чи потрібна нам поміч без вибору? Та позицію поляка Кароля Войтили щодо України (хоча без вільної України неможлива вільна Польща!) ще можна зрозуміти: навіть моє покоління – тоді малолітніх дітей – добре пам'ятає польсько-українську різню 1942-1943 рр. Можливо, тому Папа обійшов своєю увагою і оцінкою геноцид щодо українців, акцію „Вісла". Тож цілком зрозуміле стримане ставлення старшого українця до поляка і навпаки. А ось позицію Святійшого Отця щодо УГКЦ – Помісної, а все ж складової частини Вселенської Церкви, ним же очолюваної, зрозуміти важко, просто неможливо. Вже ніхто не має сумніву, що вона є свідомо дискримінаційною. Це насамперед стосується арґументів, якими пояснюють відмову затвердити проголошений Патріярхом Йосифом патріярхальний статус Церкви. Відверто надумані, лицемірні й навмисно принизливі, вони замість довіри та щирого християнського зближення ґенерують сумніви та розчарування, обурення і спротив, а не покору, як до цього закликає Папа. Реакція абсолютно справедлива, бо така політика гальмує структурне оформлення Церкви, навіть на території України ставить УГКЦ у нерівні умови з РКЦ.

Така позиція на шкоду не тільки нашій, але й Вселенській Церкві. Навіть якщо Ватикан вважає УГКЦ головною перешкодою в екуменічних контактах з РПЦ. Останнім часом Ватикан і Москва двічі зустрічалися для обговорення релігійної ситуації в Західній Україні, що витворилася начебто внаслідок мнимої агресивности УГКЦ. Це, без сумніву, грубе, незаконне й безпардонне втручання у внутрішні справи Помісної Церкви з обох боків. Особливо з боку Ватикану, який не зволив запросити до участи ієрархів УГКЦ – своєї сестри у Христі. Показовим є й те, що наші владики не обурилися, не заявили протест, принижено вважаючи, очевидно, таку позицію Ватикану цілком нормальною. Цей факт ще раз засвідчує, як бракує Церкві компетентного, з почуттям власної гідности керівництва, а Риму й Москві – християнської етики.

Думаю, що з окресленого вище цілком зрозуміло, чи став для українців загалом і греко-католиків зокрема Папа Римський Отцем, чи залишається й далі Вітчимом. Однак моя оцінка не означає, що я перестав глибоко поважати Святійшого Отця, а він перестав бути однією з найсвятіших особистостей за всю історію Християнства.

Розмову вів **Степан Курпіль**

СПОРТ

Десять кращих

Унікальний референдум провела Асоціяція спортивних журналістів України: названо найкращих атлетів XX століття. Назагал у спеціяльних анкетах подано 52 прізвища. Найбільше голосів набрали (за абеткою):

Олег Блохін – футбол, Валерій Борзов – легка атлетика, Сергій Бубка – легка атлетика, Леонід Жаботинський – важка атлетика, Віталій Кличко – бокс, Лариса Латиніна – спортивна гімнастика, Валентин Манкін – вітрильний спорт, Зінаїда Турчина – гандбол, Віктор Чукарин і Борис Шахлін – спортивна гімнастика.

Покарано за бійку

Президента Федерації гокею Росії Олександра Стебліна суд визнав винним у бійці на летовищі Гельсінкі. Крім кари в розмірі 2100 фінляндських марок (близько 400 долярів), він має сплатити також 2900 марок за медичний огляд потерпілого і 4000 марок за його лікування. Бійка сталася, коли Стеблін під час виходу з літака учинив бійку з фінським громадянином, який зачепив його валізою.

ОКРУЖНІ ВЕСНЯНІ СЕМІНАРИ СЕКРЕТАРІВ УНСОЮЗУ

Запрошені секретарі, організатори та всі зацікавлені продажею життєвого забезпечення

Семінар провадитиме МАРТА ЛИСКО – Головний Секретар УНСоюзу

Округа	Голова Округи Число телефону		Дата	Приміщення	Година
Балтимор	Богдан Ясінський,	202-707-8483	2/19/00	Укр. Катол. Церква св. Михаїла, 2401 Eastern Ave., Baltimore, MD 21224	1:00
Нью-Йорк	Варка Бачинська,	212-533-0919	2/28/00	Самопоміч, 98 Second Ave., New York , NY 10003	10:30
Коннектикат	Ігор Гайда,	203-531-2090	3/15/00	Головна Канцелярія УНСоюзу, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054	12:00
Вілкс Беррі	Тарас Бутрей,	717-759-9211	3/15/00	Головна Канцелярія УНСоюзу	12:00
Аллентавн	Анна Гарас,	610-867-4052	3/15/00	Головна Канцелярія УНСоюзу	12:00
Шамокін	Йосиф Чабан,	570-874-3084	3/15/00	Головна Канцелярія УНСоюзу	12:00
Клівленд	Тарас Шмагала,	216-241-6780	3/25/00	Церква св. Покрови, 6812 Broadview Rd., Parma, OH 44134	1:00
Дітройт	Олександер Серафин,	248-646-5882	3/26/00	Укр. Культурний Центр, 26601 Ryan Rd., Room 10, Warren, MI 48091	12:00
Чикаго	Стефко Куропась,	847-923-7458	4/1/00	Укр. Культ. Центр свв. Володимира і Ольги, 2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL 60622	1:00
Торонто	о. Мирон Стасів,	416-531-9945	4/2/00	Церква св. Покрови, 18 Leeds Str., Toronto, ONT M6G 1N7	1:00
Олбані	Микола Філь,	518-785-7596	4/8/00	Союзівка	1:00
Вунсакет	Леон Гардінг,	401-658-1957	4/8/00	Союзівка	1:00
Бостон	Ляриса Діяк,	617-344-7075	4/8/00	Союзівка	1:00

ПОВІДОМЛЕННЯ

ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ОЧСУ

*повідомляє українське громадянство, що в **лютому 2000 р.** до нас приїде*
знана українська патріотка, довголітній політ'вязень совєтських тюрем

ОДАРКА ГУСЯК

і буде мати цикл доповідей на Святі Українських Героїнь по деяких відділах ОЖ ОЧСУ.

Подаємо плян поїздок на терені Америки:

Нью-Йорк	6	лютого	2000 р.
Асторія, Н.Й.	11	"-"	"-"
Філядельфія, Па	13	"-"	"-"
Дітройт, Миш.	20	"-"	"-"
Норт Порт, Фла.	23	"-"	"-"
Сиракюзи, Н.Й.	27	"-"	"-"
Чикаго, Іл.	5	березня	2000р.

Просимо відвідати ці наші імпрези

КОМІТЕТ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ
відділ
ЦЕНТРАЛЬНОГО НЬЮ-ДЖЕРЗІ

запрошує Вас на

ЮВІЛЕЙНУ КАРНАВАЛОВУ ЗАБАВУ

яка відбудеться

в суботу, 26 лютого 2000 р.

в Центрі Української Культури в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Початок забави о год. 6:30 вечора

при звуках популярної оркестри...

„ВІДЛУННЯ"

❖ коктейл ❖ вечеря з обслугою ❖ бара ❖ пізня холодна перекуска
❖ льотерія на виграші

Під час вечері виконає свій гумористичний твір
мгр ***РОСТИСЛАВ ВАСИЛЕНКО***
заслужений артист та мистець художнього слова

Весь дохід призначений на допомогу УКРАЇНІ

Ціна квитків до 15 лютого ц.р. – 40 дол. від особи, для студентів – 30 дол.
Після 15 лютого і при касі квитки в ціні – 50 дол. від особи, для студентів – 40 дол.

ПРОСИМО ЗАМОВЛЯТИ КВИТКИ З ПЕРЕДПЛАТОЮ ДО 15 ЛЮТОГО

МИХАЙЛО ШУЛЬГА тел.: **(908) 534-6683**
ДАМІЯН ГЕЧА тел.: **(908) 755-8156**
о. І. ЛИШИК тел.: **(212) 873-8550**
ЮРІЙ ВЕДМІДЬ тел.: **(732) 563-2690**
ВІКТОР БАБАНСЬКИЙ тел.: **(908) 754-0898**
ЮРКО МІЩЕНКО тел.: **(732) 671-1914**

E-MAIL UKRNS@AOL.COM

Книга під заголовком

„ІРИНА ЗАХАРКІВ ЗІБРАНІ ТВОРИ"

стала корисною для Архіву і Бібліотеки оо. Василіян Мундер Альберта і для Українського Канадсько-Дослідчо-Документаційного Центру, Торонто, Канада

Ірина Захарків

BASILIAN FATHERS MONASTERY
Box 379 Telephone: 764-3860
MUNDARE, ALBERTA
T0B 3H0

18-го серпня, 1998

Шановна пані Ірино!, ЗАХАРКІВ
ВОРРЕН, МИШИГАН ЗСА

Слава Ісусу Христу!

Дякую Вам за Ваш лист і за щедре подарування Вашої цінної праці. Вона буде унікальним додатком до нашого збірку книжок.

Висилаю Вам кілька карток з нашого музею. Від 1954 року музейна колекція зберігалася в малому, старому, цілком не відповідальному на музей будинку. Новий музей побудовано і відкрито 1991 р. В нім зберігаються цінності та історія суспільного і релігійного життя перших українських піонерів, які поселили Мондерські околиці понад сто років тому, та історія отців Василіян і сестер Служебниць які їм служили.

Друга частина музею є посвячена на архів/бібліотеку. В цій частині зберігаються різні газети, журнали, часописи, календарі, і книги української тематики. Є сучасні видання і також стародавні цінності українського видавництва. До цього архіву/бібліотеки дамо Ваш твір - "Зібрані Твори".

Портрети о. Ореста Купранця ЧСВВ та о. Йосафата Жана ЧСВВ повішені на почеснім місці на вході до музею, як засновники Музею ОО. Василіян.

Ще раз щиро дякую за Ваш подарунок. Остаюсь з пошаною,

о. Павло Хомницький ЧСВВ
о. Павло Хомницький, ЧСВВ
ігумен

Українсько-Канадський Дослідчо-Документаційний Центр
Ukrainian Canadian Research & Documentation Centre
Centre Canadien-Ukrainien de Recherches et de Documentation

620 Spadina Ave., Toronto, Ontario M5S 2H4
Tel: (416) 966-1819 ◆ Fax: (416) 966-1820

6/VII-1998

Mr. and Mrs. Ostap and Iryna Zacharkiw
31823 Blair Drive
Warren MI 48092
U.S.A.

Шановне Панство!

Від імени Українсько-Канадського Дослідчо-Документаційного Центру щиро дякую Вам за копію книжки спогадів/матеріялів *Ірина Захарків - Зібрані Твори.* Ви і пан Інж. Захарків дійсно віддзеркалюєте тих громадських діячів які присвятили і далі присвячують велику кількість свого дорогого часу на українські справи.

Ваша цінна книжка вже стає частиною нашої бібліотеки де нею зможуть користатися науковці та студенти. Ця книжка стає прикладом молодчим поколінням, яка Ваша іміграція віддана є своїй державі та українській громаді на Діяспорі.

Бажаю Вам гарного літнього сезону та щиро запрошую Вас відвідати наш Центру коли будете в місті Торонто.

Остаюся з пошаною до Вас,

Надія Скоп
Надія Скоп
за адміністрацію УКДДЦ

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

Життя, посвячене родині й людям

До річниці смерті Людмили Прокопенко

Св. п. Людмила Прокопенко

4 листопада 1999 року випала перша сумна річниця передчасної смерти Людмили М. Прокопенко, матері чотирьох прегарних дітей, шістьох онуків, та подрузі життя Павла Прокопенка. Померла вона після досить довгої й виснажливої хвороби, залишивши в немовному горі прекрасну родину.

Життя покійної було зіткане з постійних труднощів, й лише її родинне щастя на схилі літ було ніби нагородою за пережиті нею труднощі в молодості.

Народжена в одному з сибірських таборів сталінського ҐУЛагу, вона пережила голод і холод московського „раю", відтак жахи війни й рабське існування в гітлерівському райху. А після війни – чималі труднощі початкових літ в Бразилії та США.

Далека Бразилія й була тією країною, де покійна Людмила знайшла собі пару на все життя. В особі Павла Прокопенка вона справді зустріла свою долю. Річ бо в тім, що її обранець зазнав таких же поневірянь, і розумів її з півслова – це й зблизило молоду пару.

Побрались молодята в околицях міста Сан-Павло в 1954 році й відразу ж кинулись до праці, бо чужина не рідна мати – ледачих не терпить. Та й молодість брала своє – подружжя ставало на власні ноги й потроху забувало гірке минуле, пірнувши з головою в щоденні турботи.

Зі смутком в очах Павло згадує про давнє минуле: „До Бразилії я з батьками прибув кораблем в кінці 1948 року. Оселились ми поблизу міста Сан-Павло й відразу ж почали шукати працю. Я знайшов працю автомеханіка, знайшов непогане помешкання й життя нашої родини почало налагоджуватись. Та в 1949 році, не витримавши тропічного клімату, померла моя матуся й це, як не дивно, пришвидшило моє одруження. Зробив я це на прохання мого осиротілого батька, щоб бодай якось утихомирити його болі й зняти з його плечей повсякденні господарські турботи.

В 1958 році я з дружиною, донечкою й батьком прибув до США й поселився в місті Рочестері Нью Йорк. Моя дружина знайшла працю в одній зі швейних фабрик Рочестеру, а я став автомеханіком.

В роках 1959, 1960 і 1966 моя Людмила подарувала, в додаток до донечки Віри, ще й трьох козаків – Анатолія, Леоніда та Валентина. Щаслива мати такої чудової родини працювала і вдень, і вночі в хаті й на швейній фабриці, щоб доточити скромний бюджет нашої родини. Діти росли, вимоги життєві збільшувалися і моя незабутня Людмила знаходила час і силу для задоволення всіх наших життєвих потреб. Завдяки її старанням наші діти отримали високу освіту, утворили родини й обдарували нас шістьма онуками. Ревно трудилася вона й у колі сестриць церкви Св. Покрови УАПЦ міста Рочестеру.

В 1955 році я з дружиною і синами Леонідом та Валентином відвідав Україну, рідне село Гаврилівці на Харківщині, відвідав школу, де колись вчився, й побачився з двоюрідними братами й сестрами, а дружина моя сльозами любови й туги окропила свої рідні Суми. 44 роки тривало моє родинне щастя з Людмилою й мені просто не віриться, що її вже нема поряд зі мною, що моє щастя вже відлетіло в небуття й ніколи не повернеться... Царство їй небесне".

Павло Прокопенко замовк, схиливши свою зажурену голову ще нижче.

Н. Н.

Світлій пам'яті Марії Стахів

Українська громада стейтів Нью-Йорк і Нью-Джерзі провела на вічний спочинок заслужену громадянку Марію (Муху) Стахів, уроджену Винників, яка 20 жовтня 1999 року відійшла у вічність після довгої і невиліковної недуги, проживши 81 рік.

Марія народилася 6 серпня 1918 року у Львові в патріотичній родині. Її мама походила з родини Гуглевичів. Була відома як визначна спортсменка, член Українського студентського спортового клюбу, капітан легко-атлетичної ланки і відбиванкової дружини, яка 1943 року здобула першість у крайових змаганнях. Гімназію „Рідна Школа" закінчила у Львові у 1937 році. 8 січня 1944 року одружилася у Львові з Євгеном Стахівим. Вінчав їх о. Дамян Лопатинський.

Під час війни була членом ОУН, а її молодша сестра Наталка була засуджена в „процесі 59", але чудом врятована з в'язниці в Бердичеві, пізніше брала участь у підпільній боротьбі з німцями у Києві, розстріляна гестапом 1942 року у Бабиному Ярі.

Перші повоєнні роки Марія жила в Інсбруці, прибула до Америки в січні 1951 року. Виховала двох синів і одну дочку. Належала до 1-го Відділу Союзу Українок Америки в Нью-Йорку і до Прихильників визвольної боротьби України. Похована на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

У книжці Є. Стахова „Крізь тюрми, підпілля і кордони" зазначено: „Присвячую моїй терплячій дружині Марії, яка під час довгих і небезпечних мандрів доглядала наших малих дітей і журилася моєю і нашою долею".

На Панахиді, на якій був присутній військовий аташе місії України при ООН полковник Василь Сидоренко (був теж на похороні), зворушливе посмертне слово виголосив інж. Микола Галів, а на тризні промовляли д-р Мирослав Прокоп і Андрій Ластовецький. Наспіли співчуття від Івана і Марії Драч, Державного комітету України в справах національностей і еміграції, від генерального консула Юрія Богаєвського, „Авіалінії України", від директора обласного клінічного шпиталя у Львові та багатьох інших приятелів.

Наша діяспора втратила зразкову, працьовиту, а над усе чесну і щиру патріотку.

Д-р Роман Барановський

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ВАРКА БАЧИНСЬКА
Професійний продавець забезпечення УНС
BARBARA BACHYNSKY
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
101 East 16th St., apt. 2E,
New York, NY 10003
tel.: 212-533-0919

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, N.Y. 10276

Д-р ЛЮДМИЛА ҐУДЗ, лікар-терапевт
DIPLOMATE OF AMERICAN BOARD OF INTERNAL MEDICINE
• Внутрішні хвороби і профілактика • Хвороби серця і легенів
ЛІКАР ГОВОРИТЬ ПО-УКРАЇНСЬКИ!
2333 Morris Ave., Suite B-15, Union, NJ
Tel.: (908) 624-0090

МИХАЙЛО П. ГРИЦАК
адвокат
З КРИМІНАЛЬНИХ І ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ, ЯК ТАКОЖ КОМПЮТЕРСЬКОГО ПРАВА
Член адвокатської палати в Н. Дж., Н.Й., Конн., Вашінгтоні.
316 Lenox Ave., Westfield, NJ 07090
Tel., (908)789-1870; (732) 627-0517

ФІРМА „МІСТ"
Забираємо посилки з вашого дому 24 години
Україна – найнижчі ціни!
(973) 223-8655 •1-888-633-7853

GRAND STREET MEDICAL ASSOCIATES
is pleased to announce
MIKHAIL GUSMAN, M.D.
Internal Medicine
has joined their practice at
6360 Rt. 209
Kerhonkson, New York
(Next to Candlelight Inn Restaurant)
New Patients Welcome
Office Hours: **MONDAY-FRIDAY 9 am – 5 pm**
(914) 626-7119

АДВОКАТ
Ярослав Куземчак
СПЕЦІЯЛІСТ ВІД КОМПЕНСАЦІЙ І ВИМОГ В НАСЛІДОК АВАРІЙ
- на роботі
- автомобільних
- в публічних місцях
- лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:
- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID, Clifton, NJ
(973) 773-9800

ECONOMY AIRFARES
FREGATA TRAVEL
Нью-Йорк/Львів – 599 дол.+tax
(round trip)
Нью-Йорк/Київ – 499 дол.+tax
(round trip)
429 дол. (one way)
Restrictions Apply
250 West 57 Street, #1211
New York, NY 10107
Tel.: 212-541-5707 • Fax: 212-262-3220

Йосиф Купчак
власник
JOSEPH MEAT MARKET
М'ясні європейські вироби
437 Smith Street, Perth Amboy, NJ
Tel: (732) 442-4660

Жінка (60 років) з України пошукує доброго, порядного чоловіка для серйозних відносин.
Тел.: 1-908-273-8896

НОВЕ ВІДЕО АПОН 1999-Б
Найкращий концерт, який Ви коли-небудь чули і бачили в палаці „Україна" у Києві
ВІДЗНАЧЕННЯ 8-ої РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ.
Промова Президента ЛЕОНІДА КУЧМИ до вільного народу.
Мистецьку частину виконують: 25 ансамблів зі всіх областей України при участі артистів
СОФІЇ РОТАРУ, ВАСИЛЯ ЗІНКЕВИЧА та інших.
Ціна 30 дол.
Писати до:
APON MUSIC and VIDEO
P. O. Box 3082 Long Island City, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599

UKRAINIAN CATERING

457 Clifton Ave. Clifton, NJ 07011
973-546-4659

• ПРАЦЯ •

Потрібний автомобільовий механік з досвідом праці на імпортованих автах. Ми навчимо побажану особу. Добра платня і бенефіти. Мусить мати свої робочі інструменти та володіти англійською мовою. Maplewood, NJ
Tel.: 973 762-2882

Пошукую жінку до опіки старшої особи тільки на ніч. За точнішими інформаціями тел.:
(973) 537-1243 Неля
(212) 777-4441 Людмила

Пошукую людей до роботи. Початковий заробіток 1,600 дол. на місяць. Знання англійської мови не є обов'язковим.
Тел.: (919) 847-4494

Чоловік з України, 45 років, має досвід догляду за старшими і хворими, смачно варить, виконує будівельні та різні ремонтні роботи. Акуратний, веселої вдачі. Праця потрібна негайно, бажано з проживанням. За характеристиками на дану особу та з пропозиціями телефонувати **973-734-0665**.

EuroLink
Дзвінок в УКРАЇНУ
31¢ за хвилину
Із зміною або без зміни
телефонної компанії далекого зв'язку
1-800-758-1023

Компанія „Wood-Art" на Фльориді потребує майстрів з художньої обробки дерева та столярної справи. Добра платня та медичне забезпечення.
Тел.: **1 (407) 668-0660**
1(407) 574-7796 (Vasyl Boychuk)

• РІЗНЕ •

СХУДНУТИ і ЗАРОБИТИ
1-800-959-1853

• РОЗШУКИ •

Рідня в Україні пошукає родину **ПЕЛИПА: ФЕДОРА, МАРІЮ (ГАЙДУЧОК), АНАСТАСІЮ і МИХАЙЛА**. Жили в Scranton, PA. Прошу писати: Україна, Львівська обл., Жовківський р-н, с. Гійче, вул. Шевченка 97
Пістун Марія Олексіївна

Фірма ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски, відео, шкільні книжки, комп'ютерні програми, писанки та різні подарунки. Замовляйте новий каталог на 1999 рік!
тел: 1-800-265-9858

Фірма „КАРПАТИ"
Переробляє хати, пивниці, направляє дахи, виконує цементні праці, переробляє лазнички, малює назовні і всередині. Виконує малі і великі роботи (Handy man)
Василь Чолак. Тел.: **(718) 937-6821**
Beeper **(917) 491-6150**

ARKA Company DEPARTMENT STORE
26 First Avenue,
New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550
НА СВЯТА: ВЕЛИКИЙ ВИБІР ДАРУНКІВ — кераміка різьба, вишивки, карточки.

UKRAINE-PAC
(973) 831-1499
PACKAGE and **FOOD Parcel** Service
ПАЧКИ І ХАРЧІ ДО УКРАЇНИ
Закарпатська, Івано-Франківська, Львівська, Чернівецька і Тернопільська області.

RAHWAY Travel Rahway, NJ 732 381-8800	Steven **MUSEY** Millville, NJ 609 825-7665

ПАЧКИ В УКРАЇНУ
0.49 за фунт
DNIPRO CO.
В наших крамницях можна придбати авіяквитки в Україну та з України. До вибору 99 взірців хусток! **А також фірмове шкіряне зимове взуття від $35.**

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA
698 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Tel. 973-373-8783	Tel.973-916-1543	Tel. 215-728-6040
Free:888-336-4776		

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що з волі Всевишнього відійшла у вічність після трудолюбивого життя в неділю, 30 січня 2000 р. в Балтиморі наша найдорожча ДРУЖИНА, МАТИ, СЕСТРА і БАБУНЯ

бл. п.

БОГДАННА ОКСАНА САЛАМАХА

з дому ГАФТКОВИЧ

нар. в Бучачі, Україна

ПАРАСТАС відбувся в середу, 2 лютого 2000 р. в похоронному заведенні „Lilly-Zeiler" у Балтиморі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – в українській католицькій церкві св. Михаїла, а відтак на парафіяльному цвинтарі в Балтиморі.

Молитися за спокій душі покійної просять:

муж	– БОГДАН САЛАМАХА
доньки	– ЛЯРИСА з мужем БОГДАНОМ КІКЕНОЮ і дочкою МАРТОЮ
	– ХРИСТИНА з мужем ДАНОМ БІЗАНТОМ та синами ОЛЕКСАНДРОМ і ГРИГОРІЄМ
сестра	– МАРІЙКА з мужем ЛАСЛОМ СІЙ
брат	– ІВАН ГАФТКОВИЧ з дружиною НАДЕЮ та дітьми ВІРОЮ і МАРКОМ та їхніми родинами
а також родини	– ГАФТКОВИЧІВ, ЗАГАЙКЕВИЧІВ, САЛАМАХІВ, БІЗАНТІВ, ЦАРИЦІВ, КІКЕНІВ.

Вічна її пам'ять!

П О Д Я К А

З волі Всевишнього несподівано відійшла у вічність 9 листопада 1999 р. наша найдорожча та незабутня ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

СВ. П.

ЛІДІЯ К. ҐЕЧА

з дому МОРАВЕЦЬКА

Цією дорогою висловлюємо нашу глибоку вдячність родині, приятелям та знайомим, які своєю присутністю на похоронах, відправах теплими словами співчуття та потішень допомогли мені, моїм дітям та внукам перенести цей неймовірно тяжкий для нас час.

Особлива подяка о. парохові П. Лабінському за відправу заупокійних богослужб та за його зворушливу прощальну проповідь в часі Служби Божої.

Сердечна подяка о. І. Лишикові за участь у відправі панахиди на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

По відправі Парастасу і Панахиди безмежно вдячні Л. Калиничу за щирі слова прощання, згадуючи дружбу і милі спогади пережитих зустрічей з покійною. Також прощали Д. Демедюк від хору „Крилос" при церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Нью-Бранзвик, Н. Головінська від Відділу СУА 65 і доня Оксана, яка прощала свою улюблену маму від цілої родини, а на тризні М. Шульга, Г. Кузьма і о.І. Лишик.

Щира вдячність М. Захаркові, Д. Демидюкові, О. Оришкевичеві, І. Яцишинові, П. Ґрозьові та іншим членам хору „Крилос" за їх спів у відправах всіх заупокійних Богослужб.

Дуже дякуємо моїм сестрам в Україні Юстині, Ользі і Юлії та їх родинам, що рівночасно в той самий час були відправлені заупкійні Богослужби в пам'ять покійної.

Вдячні Сестрицтву православної церкви Андрія Первозваного за смачно приготовану тризну і за їх гостинність.

Щира подяка Л. Шевченко, В. Бабанській за переведення збірки для сиріт в Україні.

Глибоко вдячні за письмові та телефонічні співчуття приятелям і знайомим, а також управам КДУ Центрального Нью-Джерзі М. Шульзі і ККДУ США В. Воловодюкові і В. Баранецькому.

Дякуємо парохові о. П. Лабінському за відправу Служби Божої і Панахиди в 40-ий день смерти, особливо вдячні Т. Панькевичові за теплу згадку та спомин покійної в часі прийняття.

Всім щира вдячність, що брали участь в похоронних відправах, жертводавцям за поминальні Служби Божі, за квіти та за пожертви на добродійні цілі.

Хай Всевишній Господь винагородить Вас сторицею!

Щиро вдячні:

муж	– ДАМЯН
син	– СТЕФАН з родиною
дочки	– МАРІЙКА з родиною
	– ЮЛІЯ Д. з родиною
	– ОКСАНА
внуки	

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:

Ігор Ґіль з родиною; хор „Крилос" при церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Нью-Бранзвику; родини, Ніля, Ігор Ґерус і Ірена, Роман Левицький; Михайлина Москва і син Юрко з родиною; Ірена Літвін; 65 Відділ СУА в Нью-Бранзвик, Наталя Головінська; 4 Відділ СУА, Тирса Павляк; Mercedes Parra; Friends of Bristol-Myers Squible Co.; Friends of Professional Orthopaedic Associated of Princeton, NJ.

НА ПОМИНАЛЬНІ ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖБИ зложили:

Сестрицтво Покрови Пресвятої Богородиці української католицької церкви в Нью-Бранзвик, Н.Дж.; родина Кобринів, М. і А. Захарківи, М. Цісик, Я. і О. Паславські, А. Гірняк, І. Старожитник, родина Колцунів, Ф. Літовинський, Л. Ратич, С. і Г. Кохмани, Л. і П. Патрили, Х. Федун, С. і Ю. Лонишини, родина Кушнірів, Ц. Дибайло, Н. і М. Попелі, К. Бацвин, І. і О. Бачинські, Т. Павляк, І. Літвін, М. і М. Гатали, А. Ярема, О. Лохман, Helen & Bernard Porcaro-25 Masses yearly for 3 years performed by the Salesian Missions-father Jim Marra.

НА СИРОТИ В УКРАЇНІ зложили:

по	50 дол.	Л. Лесик, О. Оришкевич, Л. Б. Котис;
	30	Р. Ратич;
по	25	П. Грицак, І. Р. Левицький;
по	20	Л. Шевченко, о.І. Лишик і паніматка, О.Шандор, І. Ратич, Б. І. Колцун, родина Кохманів, Н. І. Ґерус, О.І. Яцишин, М. А. Захарко, І. Кочержук, Л. Рудзінський, І.А. Бемко, В. Кец, О. Панькевич, Д. Оріховська, П.Д. Панькевич, М. Шульга, В.В. Бабанський, В. Григоренко.
	15	М. Цісик;
по	10	П. Кушнір, С.П. Левко, Ю. Левицький, М. Слободян, М.М. Гатала;
по	5	С.В. Колтовський, Л.П.Патрило.

НА ЕНЦИКЛОПЕДІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ:

150 дол.	Д. Ґеча;
100	М.В. Яровенко;
25	З.В. Василів;
5	Н.О. Рінник.

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ В НЬЮ-ЙОРКУ зложили:

	200 дол.	С.Р. Ґеча;
по	50	М. і Р. Балтарович, О. і Я. Городецький, Г. Кузьма;
по	30	Я. і Я. Букачевські, А. Роско, Д. і Ю. Ратичі;
	10	І.Б. Колцун.

НА ФОНД ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ зложили:

50 дол. Ігор Ґіль.

НА ФОНД ЖУРНАЛУ СУА „НАШЕ ЖИТТЯ" зложили:

по	20 дол.	М.В. Стойко, Д.Г. Борст, Н.І. Головінський, І. Ратич, Д. Ґеча;
по	10	С.Р. Старожитник, І. Старожитник, Ц. Дебайло, Т. Дж. Павляк, С. Ю. Лонишин, 65-ий Відділ СУА.

З великим смутком повідомляємо родину і знайомих, що 16 січня 2000 р. по короткій, але тяжкій недузі, заосмотрена найсвятішими тайнами відійшла у вічність на 80-му році життя

бл. п.

ЕВГЕНІЯ ТОТ

з дому МАНЬКО

ПОХОРОННІ відправи відбулися 20 січня ц.р. в похоронному заведенні Насевичів, а опісля в церкві св. Йосафата при вул. Ортодокс у Філядельфії.

Похована на католицькому цвинтарі у Факс Чейсі, Па.

Залишила у великому смутку:

чоловіка – АНДРІЯ
сина – БОГДАНА з дружиною і дітьми
дочку – СОФІЮ з чоловіком і сином
сестер – КАТРУСЮ БЕРЕЗЯК
– СТЕФАНІЮ ПЛОСКІНУ з чоловіком, дітьми і внуками
швагра – ТЕОДОРА ДУДУ з дітьми і внуками
братову – СОФІЮ з чоловіком і синами
ближчу і дальшу родину в Америці й Україні.

Спи спокійно, дорога і улюблена всіма нами Евгеніє, ми Тебе ніколи не забудемо.

Вічна її пам'ять!

Родина ділиться сумною вісткою, що на 87-му році життя, 11-го січня ц.р. несподівано помер у Фльориді, колишній секретар Народного Союзу в Нью-Бранзвику, Н.Дж., диригент церковного хору

св. п.

дипломований хемік

ПАВЛО ГРАБОВИЧ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ будуть відправлені заупокійні

СЛУЖБИ БОЖІ

у слідуючих католицьких церквах

в неділю, 20 лютого ц.р.

Різдва Пречистої Богородиці в Нью-Бранзвику, Н. Дж.;
св. Марії в Норт Порті, Фла.;
св. Миколая в Рудниках, Україна.

До участи в молитвах за душу покійного просять діти:

діти – ІРЕНА (ЗІРКА) ПУЖОЛ-ЛІПКІН із родиною
– ХРИСТИНА БАУМАН ГРАБОВИЧ з сином
– ЮРІЙ ГРАБОВИЧ з родиною
швагер – БОГДАН КОТИС з родиною

Вічна йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 28 січня 2000 р. відійшов у вічність у Філядельфії, Па.

св. п.

д-р прав

МИКОЛА КУШНІРЕНКО

нар. 13 листопада 1906 р. в Мельні на Конотопщині

ЧИН ПОХОРОНУ і ПАНАХИДА були відслужені в церкві св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. в середу, 2 лютого 2000 р., о год. 10-ій ранку, а опісля тлінні останки покійного похоронено на місцевому цвинтарі.

Вічна йому пам'ять!

ПРИЯТЕЛІ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ буде відслужена СЛУЖБА БОЖА в православній церкві св. Володимира у Філядельфії, 7 березня 2000 р., о год. 9:30 ранку.

З глибоким смутком повідомляємо приятелів і знайомих, що 8 січня 2000 р. на 88-му році життя, з волі Всевишнього відійшла у вічність наша дорога МАМА, ВУЙНА і СТРИЙНА

бл. п.

МАРІЯ БАНІТ

з дому ПІНДЗОЛЯ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 11 січня 2000 р. в церкві Успіння Божої Матері, а відтак на цвинтарі „Cote des Naiges", Монтреаль.

Нехай пам'ять про всяке вчинене нею добро, вічно залишиться між нами!

Донька ВІРА
та дальша родина в США, Україні і Польщі.

Шановні читачі,

за добрим звичаєм "Свобода" вміщує посмертні згадки, часто із світлинами, про тих, що відійшли. Такі публікації є не тільки останньою даниною покійному, вони посилюють зв'язок між поколіннями української імміграції, а крім того часто служать джерелом історичних досліджень.

Наш тижневик не бере плати за вміщення таких споминів і світлин. Проте суворі обставини редакційного життя, коли щораз дорожчими стають папір, обладнання, зв'язок і друкарні, змушують нас нагадати громаді про добрий звичай пожертв на пресовий фонд. Такі пожертви, надіслані чеком на адресу "Свободи" разом із споминами про дорогих людей, стануть найкращим підтвердженням реального піклування кожного добродія про нашу спільну українську справу, виразником якої прагне бути тижневик "Свобода".

Ділимося сумною вісткою, що 13 січня 2000 р. у Філядельфії, Па. відійшов у вічність наш дорогий КУЗИН

бл. п.

о. д-р ОСТАП Е. ОРИШКЕВИЧ

нар. 28 вересня 1914 р. в Олеську, Західня Україна

ПАРАСТАС відбувся у вівторок, 18 січня 2000 р., о год. 6-ій веч., в катедрі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у Філядельфії, Па., а 19 січня 2000 р., о год. 10-ій ранку були похоронні відправи.

Тлінні останки спочили на українському католицькому цвинтарі Пресвятої Діви Марії на Факс Чейс.

У глибокому смутку залишилися:

кузини – д-р ОСИП ОРИШКЕВИЧ з родиною
– д-р РОМАН С. ОРИШКЕВИЧ з родиною
кузинка – СУЗАННА ОРИШКЕВИЧ-ТЕЛІШЕВСЬКА з родиною
та ближча і дальша родина в США й в Україні.

Вічна йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 17 січня 2000 р., на 88-му році життя відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК і БАТЬКО

бл. п.

МИКОЛА ІВАСИШИН

ПАНАХИДА відбулася в середу, 19 січня 2000 р. в похоронному заведенні Frederick Funeral Home, у Flushing, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у четвер, 20 січня 2000 р. в церкві Annunciation of the Blessed Virgin Mary, Fresh Meadows, NY, а відтак на цвинтар св. Духа у Гемптонбургу, Н. Й.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – АЛЕВТІНА
донька – ІРЕНА ІВАСИШИН-АНДРЕАДІС з чоловіком АЛЕКСОМ
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна йому пам'ять!

Наша щира подяка всім жертводавцям за пожертви і молитви в пам'ять нашого найдорожчого ЧОЛОВІКА і БАТЬКА.